

ஈழத்தமிழ் வரலாற்று நூல்கள்

பாகம் 1

(கைலாய மாலை, வையாபாடல்)

கலாநிதி சி. பத்மநாதன்
பேராதனை
1972

Presented

to the Library of the

UNIVERSITY OF CEYLON

by... **Dr. S. Pathmanathan,**.....

21. Feb. 1972.

on.....

ஈழத்தமிழ் வரலாற்று நூல்கள்

பாகம் 1

(கைலாய மாலை, வையாபாடல்)

289390

கலாநிதி சி. பத்மநாதன்

பேராதனை

1972

THE TAMIL CHRONICLES OF CEYLON

PART 1

(The Kailayamalai & The Vaiya Patal)

S. PATHMANATHAN B. A. (Cey) Ph. D. (Lon)

PERADENIYA

1972

ஈழத்தமிழ் வரலாற்று நூல்கள்

க. கைலாயமாலை

நூலும் அதன் காலமும்

யாழ்ப்பாண நாட்டின் வரலாறு பற்றிய கதைகளைக் கூறும் நோக்குடன் எழுந்த நூல்களுள் வையாபாடல், கைலாயமாலை, யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்ற மூன்றுமே இன்று கிடைக்கின்றன. இவற்றுள் முன்னையவிரண்டும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையின் முதலான்களாக அமைந்தன. இவற்றுட் கைலாயமாலை சிங்கையாரியன் நல்லூரிலமைத்த கைலாசநாதர் கோயிலின் வரலாற்றைப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளது. எனினும், சிங்கையாரியனைப் பற்றியும் அவனோடு வந்த பிரதானிகளைப் பற்றியும் நூலிற் பல தகவல்கள் வருகின்றன. அத்துடன் யாழ்ப்பாண நாட்டிற் சிங்கையாரியன் செய்த நிர்வாக ஏற்பாடுகளைப் பற்றியும் பல சான்றுகளைக் கைலாயமாலை தருகின்றது. எனவே, ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் என வழங்கிய சிங்கையாரிய மன்னர்களின் வரலாற்றையும் யாழ்ப்பாண அரசின் வளர்ச்சியையும் அறிந்து கொள்வதற்கு இந்நூல் பெரிதும் பயன்படும். எனினும், யாழ்ப்பாண அரசின் வரலாற்றை ஆராய முற்பட்டவர்கள் கைலாயமாலையைத் தக்கவாறு புரிந்து திறமையுடன் பயன்படுத்தவில்லை. வேறு ஆதாரங்களின் துணைகொண்டு, ஈழத்திற் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூற்றில் நிகழ்ந்த பாண்டியப் படையெடுப்புகளின் பின்னணியில் வைத்து ஆராய்வதன் மூலமே கைலாயமாலையில் வரும் வரலாற்றுண்மைகளையும், புனைகதைகளையும் முறைப்படுத்தி விளக்கலாம்.

உறையூர்ச் செந்தியப்பரின் மகனான முத்துராச கவிராசர் என்ற புலவர் கைலாயமாலையை எழுதினார்.¹ யாழ்ப்பாண வைபவமாலையை எழுதிய-பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த - மயில்வாகனப் புலவர் கைலாயமாலையை அறிந்திருந்ததினால், அவர் காலத்திற்கு முன் கைலாயமாலை எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். மேலும் கைலாயமாலை சேதுபதிபற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. சேதுபதி என்ற பட்டத்தைக் கொண்ட தளபதிகள் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே (1604) இராமநாத புரத்தை ஆளுவதற்கு மதுரை நாயக்கரிடமிருந்து அதிகாரம் பெற்றனர்.² எனவே, உடையான் சேதுபதி சடையக்கதேவர் (1604 - 1620) மயில்வாகனப் புலவர் ஆகிய இருவருக்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேயே முத்துராச கவிராசர் வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

மாருதப்புரவீகவல்லி

சிங்கையாரியனைப் பற்றிக் கூறுமுன் மாருதப்புரவீகவல்லி, யாழ்ப்பாணன் என்போரைப் பற்றிக் கைலாயமாலையிசுச் சுருக்கமாகச் சொல்கின்றது. சோழவரசனின் மகளான மாருதப்புரவீகவல்லி தான் பிறப்பிலே பெற்றிருந்த குதிரை முகத்தை நீக்கிக் கொள்வதற்காக புனித யாத்திரை வந்து கிரிமலையில் நீராடி எழில்மிக்க உருவினைப் பெற்றுப் பின்னர் தன் பரிவாரத்துடன் அங்கு பாளையமிட்டிருந்தான் என இந்நூல் கூறும். சிங்க உருவத்தைக்கொண்ட ஈழ வேந்தனான வாலசிங்கன் மாருதப்புரவீகவல்லியைக் கவர்ந்து சென்று கதிரைமலையில் வாழ்ங் காலத்தில் அவ்விருவரும் நரசிங்கராசன் என்ற புதல்வனையும் ஒரு புதல்வியையும் பெற்றெடுத்தனர். காலப்போக்கில் இவ்விருபிள்ளைகளையும் மணம் முடித்து வைத்துப்பின் வாலசிங்கனும் மாருதப்புரவீகவல்லியும் நரசிங்கராசனுக்கு அரசரிமையை அளித்தனர்.³ மாருதப்புரவீகவல்லி, வாலசிங்கன் ஆகியோரைப் பற்றிக் கைலாயமாலையில் வருங் கதைகளை முற்றிலும் வரலாற்றுச் சார்பற்ற புனைகதைகளென்றே கொள்ளவேண்டும். சிங்கள வரலாற்று நூல்களிலுள்ள சிங்கவராகு, சிங்கவல்லி என்போரைப் பற்றிய கதைகளே திரிபடைந்து இவ்வாறு கைலாயமாலையில் வருகின்றன. இக்கதைகளை அடுத்து யாழ்ப்பாணனைப் பற்றி மிகச் சுருக்கமாகக் கைலாயமாலையே கூறுகின்றது:

பாண்டி மழவன்

யாழ்ப்பாணனின் காலத்தின் பின் நெடுங்காலஞ் சென்றபின்னர் யாழ்ப்பாண நாடு அரசன் இல்லாமையால் நிலை தளர்ந்ததென்பது கைலாயமாலையின் கூற்று.⁴ அந்நிலையிற் பாண்டி மழவன் மதுரைக்குச் சென்று யாழ்ப்பாண நாட்டை வந்து ஆளும்படி சிங்கையாரியனை வேண்டினான். சிங்கையாரியன் வருவதற்கு முன் பாண்டி மழவன் என்ற அதிகாரி யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டிருந்தானென்ற தகவல் இக்கூற்றிலிருந்து தெளிவாகின்றது.⁵ வேங்கட மலையை யடுத்துள்ள பிரதேசத்தில் அதிகாரஞ் செலுத்தியிருந்த செல்வராயனின் மகனான பாண்டி மழவன் பொன்பற்றி என்னும் ஊரிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தானென்றும் கைலாயமாலையே கூறும்.⁶ பாண்டி மழவனைப் பற்றி முத்துராச கவிராசர் சொல்வனவற்றைப் புனைந்துரைகளென்றே கற்பனைக் கதைகளென்றே கொள்ள முடியாது.

பொன்பற்றி என்பது தென்பாண்டி நாட்டு மிழலைகூற்றத்தைச் சேர்ந்த ஒரு ரென்பதைப் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாண்டிய மன்னரின் ஆவணங்கள் வாயிலாக அறியலாம்.⁷ மேலும், மழவச் சக்கரவர்த்தி, மழவராயர் என வழங்கிய பிரதானிகள் பொன்பற்றியுடையார்களாக இருந்தனரென்பதையும் இவ்வாவணங்கள் காட்டிநிற்கின்றன.⁸ அத்துடன் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிற் சக்கரவர்த்திப் பட்டம் பெற்றிருந்த மழவர் பாண்டியராட்சியில் முதலமைச்சர் பதவியைப் பரம்பரை உரிமையாகப் பெற்றிருந்தனர்.⁹ பாண்டி மழவனும் இக்குலத்தைச் சேர்ந்தவோர் உயரதிகாரியாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். முன் கண்டவாறு பாண்டி மழவன் சிங்கையாரியன் வட இலங்கைக்கு வருமுன் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டிருந்தான். ஈழத்தில் நடைபெற்ற பாண்டியப் படையெடுப்புகளை நினைவு கூர்வதன் மூலமே பாண்டி மழவனைப் பற்றிய வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

பதினமூன்றாவது நூற்றாண்டில் ஐடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் ஆட்சியில் பாண்டியர்கள் வட இலங்கைமேற் படையெடுத்துவந்து தம்மேலாதிக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். காலப்போகில் வட இலங்கையை ஆண்ட சாவக அரசனை நீக்கிவிட்டுப் பாண்டிய தளபதிகள் ஆட்சியதிகாரத்தைத் தம்வசப் படுத்திக்கொண்டனர். பாண்டிய மழவன் இவ்விதமாகவே யாழ்ப்பாணத்தின்மேல் அதிகாரம் பெற்றிருக்கவேண்டும்; பாண்டிய மன்னனின் அன்றி அவனுடைய சாமந்தனொருவனின் பிரதிநிதியாகவே பாண்டிய மழவன் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டுவந்தான் எனவும் ஊகிக்கலாம்.¹⁰ மக்களின் கிளர்ச்சிகளினாலோ சிங்கள மன்னர்களின் தாக்குதல்களினாலோ பாண்டிய மழவன் வட இலங்கையிலுள்ள பாண்டிய சேனைகளை மேலும் வலுப்படுத்தவேண்டியிருந்தது? அத் தேவையினால் அவன் மேற்கொண்ட முயற்சிகளின் விளைவாகவே சிங்கையாரியன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தான்:

சிங்கையாரியன் (ஆரியச்சக்கரவர்த்தி - 1)

சிங்கையாரியனைப் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளை ஒருங்கே ஆமையப்பெற்ற வடிவில் ஓரளவு விரிவாகக் கையாடலை தருகின்றது: இலங்கை வேந்தனாகிய சிங்கையாரியன் கல்வியிற சிறந்த பாண்டியனுக்கு நிகரானவனென்றும் மதுரை மன்னனின் புதல்வனென்றும் இந்நூல் கூறுகின்றது.¹¹ எனினும், முத்துராச கவிராசர் கூறுவதுபோலச் சிங்கையாரியன் பாண்டியன் மகனல்லன். சிங்கையாரியன் பாண்டிய நாட்டிலிருந்து வந்தமையாலும், பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்தனவற்றைப்பற்றித் தெளிவான விளக்கத்தைப் பெறுதலினாலும் 17ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த முத்துராச கவிராசர் சிங்கையாரியனைப் பாண்டிய இளவரசனென்று கூறியதில் வியப்பில்லை. சிங்கையாரியனைக் குறித்துக் கையாடலை சொல்வன:

“.....நீதியருட் குரிசில் - தீதகலும்
 மாகதர்க்கு கோசலர் மலாடர் கருநாடர் மிகு
 கேகயர்க்கு மாளவர்கள் கேரளர்கள் - வாகைபெறு
 சோனகர் விராடர் துளுவாதியர்கள் குரமிகு
 சீனரொடு சாவகர்கள் சேதியர்கள் - ஆனவெகு
 சேனைபுடை சூழவய மாவினமிசை சேனையின்
 மாளமுடன் மேவுமகராசதுரை - வாகனத்திற
 றாண்டிடினுந் தீயினிடைத் தூண்டிடினு நீரினிடைத்
 தூண்டிடினுந் செல்லுந் துரகத்தான் - நீண்ட
 உரகன்முடி நோவ வுரசரண நாட்டுங்
 கரடதட கும்பக் களிற்றுன் - முரணிரவி
 இட்டதனி யாழி யிரதமினை யல்லவெனும்
 வட்டமுறு மாழி மணித்தேரோன் - முட்டருதாட்
 கஞ்சன் படைகள் களம்வரினுங் காதமெதிர
 பஞ்சென நீரூகும் பதாதியான் - செஞ்சுடரோன்”¹²

கையாடலை சிங்கையாரியனைப்பற்றி மிகவும் மிகைப்படுத்திக் கூறுகின்ற தென்பது முன்கண்ட மேற்கோளினாலே தெளிவாகின்றது; எனினும், தர்க்கார்தியாக

நோக்குமிடத்து பெரு வலிபடைத்த ஒரு சேனையின் தலைவரைச் சிங்கையாரியன் வட இலங்கைக்கு வந்தான் என்ற உண்மையே கைலாயமலை சொல்லுங் கதைக்குக் கருவாக அமைந்ததென்பது புலனாகின்றது:

இங்கு ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் படையெடுப்பை நினைவுபடுத்துதல் அவசியமாகின்றது; அந்நிகழ்ச்சிபற்றி சூளவம்சம் சொல்வது:

“பாண்டிய அரசனை ஆண்ட ஐந்து சகோதரரும் தமிழருட் சிறந்தவனான ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என வழங்கிய பேரமைச் சனைப் பெரும்படையுடன் அனுப்பினார்கள். ஈழம் வந்ததும் நாட்டின் நாற்புறங்களையும் அழித்துச் சுபகிரி (யாப்பகூவ) எனும் பலம்மிக்க கோட்டையினுள் நுழைந்து (புத்தரின்) புனித தந்தத்தையும், அங்குள்ள ஏனைய செல்வங்கள் அனைத்தையும் கவர்ந்து கொண்டு (ஆரியச்சக்கரவர்த்தி) பாண்டிநாட்டுக்குச் சென்றான்; அங்கு பாண்டிய மன்னர் குலமெனும் தாமரையை மலர்விக்கின்ற கதிரவனையொத்த குலசேகர மன்னவனுக்கு அவற்றைக் கொடுத்தான்”¹³

ஆரியச் சக்கரவர்த்தி பற்றிச் சூளவம்சம் சொல்வனவும் சிங்கையாரியனைப் பற்றி கைலாயமலை சொல்வனவும் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன; சிங்கையாரியன் பெரும் படையோடு மதுரையிலிருந்து பாண்டியன் வழியனுப்பிவைக்க ஈழத்திற்கு வந்தான் என்பது கைலாயமலையின் கூற்று; எனவே, சூளவம்சத்தில் வரும் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியே கைலாயமலை புகழ்ந்துரைக்கும் சிங்கையாரியன் எனக் கொள்ளலாம். யாழ்ப்பாண மன்னர் அனைவரும் சிங்கையாரியன், ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என்னும் விருதுகளைக் கொண்டிருந்தமையும் இம்முடிவை வலியுறுத்தும்.¹⁴

வரோதய சிங்கையாரியன் என்ற மன்னன் காலத்தில் அவனது உறவினனாகிய சோமசர்மன் என்ற அந்தணன் எழுதிய செகராச சேகரமாலையும் வரோதய சிங்கையாரியனின் முன்னோர்கள் பாண்டியரின் தளபதிகளாகவிருந்து திறன்மிக்க சேவை புரிந்தனரென்றுரைக்கின்றது. இவ்வரசனின் முன்னோர் ஒருவன் அந்தரவல்லி என்னுமிடத்தில் நடந்த போரிற் தன்னை எதிர்த்து வந்த கொடிய போர்யானையைக் கொன்று போசல (கன்னட) வேந்தனைத் தோற்கடித்தான் எனவும் வேறொருவன் பாண்டிய மன்னரது ஆட்சியாவணங்களை ஒருவகைத்தான செப்புப் பட்டையங்களுக்குப் பொறுப்பான அமைச்சனாகவிருந்தானென்றும் செகராச சேகரமலை சொல்லுகின்றது.¹⁵ பாண்டி நாட்டுச் செல்விருக்கை நாட்டிலுள்ள ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் பற்றிய கல்வெட்டுக்கள்தரும் தகவல்களும் செகராச சேகரமலை சொல்வனவற்றிற்கு ஆதாரமாயுள்ளன; ஆரியச்சக்கரவர்த்தி குலத்தைச் சேர்ந்த உயரதிகாரிகள் பாண்டியரின் படைத்தலைவர்களாகவிருந்து போர்களிலே தாம் ஈட்டிய ஆரிய சாதனைகளின் பயனாக ‘தனிநின்று வென்ற பெருமாள்’ ‘தெய்வச்சிலைப் பெருமாள்’ என்ற புகழ்மிக்க விருதுகளைப் பெற்றிருந்தனரென்பதை இக்கல்வெட்டுக்கள் வாயிலாக அறியலாம்; எனவே, சிங்கையாரியர் பற்றிய இலக்கியச் சான்றுகளையும் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளைப் பற்றிய இலக்கிய சாசன ஆதாரங்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்குமிடத்து, சிங்கையாரியன், ஆரியச்சக்கர

வர்த்தி என்னும் விருதுகளைப் பெற்றிருந்த யாழ்ப்பாண மன்னரின் முன்னோர்கள் 13ம் நூற்றாண்டில் குறிப்பாக மாறவர்மன் குலசேகரனின் ஆட்சிக்காலத்தில் (1268-1310) தளபதிகளாகவும் அமைச்சராகவும் சேவை புரிந்தனரென்றும், அவர்களிலொருவன் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முடிவில் ஈழம் மீது படையெடுத்துவந்து வட இலங்கையிலுள்ள, பாண்டியராதிக்கத்திற்குளமைந்த, தனியரசில் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கவர்ந்து கொண்டானென்றுங் கொள்ளவேண்டும்.¹⁶

யாழ்ப்பாண அரசுக்கோர் தலைநகர் - நல்லூர்

யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் என வழங்கிய தமிழரசின் தலைநகர் என்கிறந்தது; யாரால் அமைக்கப்பெற்றது என்பனபற்றி மாறுபாடான கருத்துக்கள் நிலவி வருகின்றன. சிங்கள நூல்கள் யாவும் ஆரியச் சக்கரவர்த்தி 'யாப்பாப் பட்டுன' என்னும் நகரிலிருந்து ஆண்டான் என்று கூறுகின்றன. சிங்கள நூல்களில் யாப்பாப் பட்டுன என வருவது தமிழாதாரங்களில் யாழ்ப்பாணம் என வரும் நகரமே.

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் சிங்கை நகரிலிருந்து ஆண்டனரென்று சில தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆரியச் சக்கரவர்த்தியைச் சிங்கையாதிபன் சிங்கை காவல் மன்னன் எனத் தஷிண கைலாசபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது.¹⁷ இதே போல செகராச சேகரமலை, செகராசசேகரம் ஆகிய விரு நூல்களும் முறையே சிங்கையெங்கோமான் எனவும் சிங்கை மேலுமாரியர் கோன் எனவும் யாழ்ப்பாண மன்னனை வர்ணிக்கின்றன.¹⁸ பதினேந்தாம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூற்றில் வாழ்ந்த அரிகேசரி பராக்கிரமபாண்டியனின் பட்டைய மொன்றிலும் யாழ்ப்பாணத்து அரசன் சிங்கை மன்னனென்றே கூறப்பெற்றுள்ளான்.¹⁹ ஆகவே, ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் தலைநகர் சிங்கை நகரென வழங்கிற்றென்பது தெளிவாகும். இம்மன்னர் சிங்கை நகரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்தமையாலே சிங்கையாரியர் எனவும் வழங்கலாயினர்.

போத்துக்கேயர் வட இலங்கையைக் கைப்பற்றிக்கொள்வதற்கு முந்திய காலத்தில் ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளாக யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் நல்லூரிலிருந்தே ஆட்சி புரிந்தனர்; போத்துக்கேய நூல்களும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலே போன்ற நூல்களும் சங்கிலி முதலிய அரசர்கள் நல்லூரிலிருந்தே ஆண்டனரென்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. மேலும் யாழ்ப்பாண மன்னர் நல்லூரிலிருந்து ஆண்டதற்குச் சான்றாகச் சில கட்டிட அழிபாடுகளும் இடப் பெயர்களும் உள்ளன; எனினும், சிங்கை நகரென வழங்கிய நகரம் வல்லிபுரமெனவும் அங்கிருந்தே செண்பகப் பெருமாளின் படையெடுப்பு வரை ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் ஆண்டனரெனவும் பின் செண்பகப் பெருமாளே நல்லூரில் இராசதானியை அமைப்பித்தான் எனவும் முதலியார் இராசநாயகம் எழுதியுள்ளார்.²⁰ இக் கருத்தையேற்ற சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் மேல்வரு மாறு கூறுகின்றார்:

“ஆதி ஆரியச் சக்கரவர்த்தி எடுப்பித்த யாழ்ப்பாண நகரி யாது? அது நல்லூரரதல் கூடுமா! கூடாது என்பர் ஸ்ரீ இராசநாயக முதலியார்; இவ்வியுற்பத்தி மானின் அனுமானப்படி பரித்தித்துறைக்கணித்தாய் மணல் மேடுகள் பொருந்தியிருக்கின்ற வல்லிபுரமே பூர்வகாலச் சிங்கைநகரம். நல்லூர் புவனேகவாகுவெனப் பிற

படக் கோட்டை இராச்சியம் வகித்த செண்பகப் பெருமாள் பதினேந்தாம் நூற்றாண்டிற் கட்டுவித்ததாம்: இம்மதம் எமக்கும் சம்மதம். வல்லிபுர மணற்கும்பிகளாள் காற்றுக்காலங்களில் அகப்படும் பழம் பொருட்கள், அங்கு பலவிடங்களிற் குவிந்து கிடக்கின்ற பூர்வகாலக் கலவோடுகள், கிச்சுக்கிட்டம், ஆதியனவும், அங்கிருந்து கரை மாரீக்கமாய்ப்போன பெரும் வீதியின் அடையாளங்களும் அது ஒரு நாள் விஸ்தார நகராய் விளங்கியது எனக் கரதலமாய்க் காட்டும்'.²¹

சிங்கை நகர் பற்றி முதலியார் இராசநாயகம், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆகிய இருவரும் சொல்வன முற்றிலும் பொருத்தமற்றவை; வல்லிபுரத்திற் காணப்படும் கலவோடுகளும் மட்பாண்டங்களும் வல்லிபுரமே ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் தலைநகராயிருந்ததென்பதற்கு ஒரு வகையிலுஞ் சான்றாகா. மேலும் ஒரு தலைநகரின் அழிபாடுகள் எனக் கொள்ளக்கூடிய கட்டிட அழிபாடுகள் அங்கு காணப்படவில்லை. முன்கண்டவாறு 14ம், 15ம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த சிங்கள நூல்கள் யாவும் ஆரியச் சக்கரவர்த்தி 'யாப்பாப் பட்டுன' என்னும் நகரிலிருந்து ஆண்டசன் என்று கூறுகின்றன: எனவே, சப்புமால் காலத்திற் போல முந்திய காலங்களில் யாழ்ப்பாணப் பட்டினமே வட இலங்கையில் நிலைத்த அரசின் தலைநகராக விருந்ததென்பது தெளிவாகும். யாழ்ப்பாணப் பட்டினமே சிங்கை நகரெனவும் வழங்கிவந்ததென்று கொள்வதே சாலப் பொருந்தும். பறங்கியர் 1590 இல் கொழும்புத் துறையிலிருந்து நல்லூரை நோக்கிச் செல்லும் வழியில் சிங்கைநகரெனும் ஒரு பலம் பொருந்திய அரணிநூத்தெனக் குவேரோஸ் சுவாமியார் கூறுவதும் இம்முடிபுக்கோர் ஆதாரமாயுள்ளது.²² சிங்கைநகரென வழங்கிய யாழ்ப்பாண நகரம் அந்நாட்களில் இராசதானியான நல்லூரையும் இன்று யாழ்ப்பாண நகரமென வழங்கும் துறைமுகத்தைக் கொண்ட நிலப்பகுதியையும் உள்ளடக்கியிருந்ததென்று கொள்ளவேண்டும். கைலாய மாலையும் நல்லூரிலேயே சிங்கையாரியன் அரசிருக்கையை அமைப்பித்தான் என்றுரைக்கின்றது.²³ கைலாயமாலையைத் தழுவி மயில்வாகனப் புலவரும் சிங்கையாரியன் நல்லூரில் அரண்மனையையும் அத்துடன் குதிரைப்பந்தி, யாண்ப்பந்தி, போர்வீரருக்கான இல்லங்கள் ஆகியவற்றையும் அமைப்பித்தான் என்கின்றார்.²⁴

பாண்டியரின் மேலாதிக்கம் ஏற்பட்ட காலத்திலோ அதற்குமுன் சோழராட்சி நிலவிய காலத்திலோ நல்லூர் என்ற பெயர் வழக்கில் வந்திருக்கவேண்டும்; சிங்கையாரியன் ஆட்சியை மேற்கொள்ளமுன் நல்லூர் பாண்டிய சேனைகளின் படைத்தளமாக நிலைத்ததென்று ஊகிக்கலாம். பாண்டிநாட்டோடு இலகுவிற்றோடர்பு கொள்வதற்கும் வன்னிநாட்டுடன் கடல்வழியாகவும் தரைவழியாகவும் தொடர்பேற்படுத்துவதற்கும், தென்னிலங்கையிலுள்ள சிங்கள மன்னரின் தாக்குதல்களிலிருந்து தப்பிக் கொள்வதற்கும் தக்க வசதிகளுள்ளனவென்று கருதியே சிங்கையாரியன் நல்லூரைத் தன் இராசதானியாக்கியிருக்கவேண்டும்.

நல்லூரிற் புவனேகபாகுவே இராசதானியை அமைத்தான் என்ற தவறான கருத்திற்குக் கைலாயமாலையில் வரும் ஒரு தனிச்செய்யுளே ஆதாரமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இச்செய்யுள் மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

இலகிய சகாப்த மெண்ணூர் மெழுபதா
 மாண்ட தெல்லை
 அலர் பொலி மாலை மார்ப்பு
 னைக வாசு
 நலமி கு யாழ்ப்பாணத்து நகரிகட்.
 டிவித்து நல்லைக்
 குலவிய கந்த வேட்டுக் கோயிலும்
 புரிவித் தானே.²⁵

இச் செய்யுள் யாழ்ப்பாணத்து நகரையும் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலையும் புவனேகவாகு கட்டுவித்தான் என்னும் பொருளைத் தருகின்றது. புவனேகவாகு என்னும் பெயரைக்கொண்ட ஏழு மன்னர்கள் ஈழத்திலாண்டனர். இவர்களுள் கோட்டையிலிருந்து ஆண்ட ஆறாம் புவனேகவாகு (1467-72) மட்டுமே வட இலங்கையையும் ஆண்டான். எனவே, தனிச் செய்யுளில் வரும் புவனேகவாகுவே கி. பி. 1467 இல் கோட்டை அரசாட்சியைக் கைப்பற்றிய ஆறாம் புவனேகவாகு என்று கொள்ளவேண்டும்.

ஆறாம் பராக்கிரமவாகு கோட்டையிலிருந்து ஆண்ட காலத்தில் சப்புமால் குமாரயா என வழங்கிய செண்பகப் பெருமாள் என்னும் சேனாதிபதி 1450 ம் ஆண்டளவில் யாழ்ப்பாண நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்து கனகசூரிய சிங்கையாரியன் என்னும் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியைத் தோற்கடித்துத் துரத்திவிட்டு அரசாட்சியைக் கைப்பற்றினான். பின் செண்பகப் பெருமாள் பராக்கிரமபாகுவின் பிரதிநிதியாக யாழ்ப்பாண நகரிலிருந்து ஸ்ரீ சங்கபோதி புவனேகவாகு என்னும் பட்டத்தைப் பெற்றுப் பதினேழு வருடங்களாக ஆட்சிபுரிந்தான். இன்றும் புகழோடு விளங்கும் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலைச் செண்பகப் பெருமாள் தன் வழிபாட்டுத் தேவைகளுக்கென அமைப்பித்தான். கந்தசுவாமி கோயிலில் இன்றுவரை ஒதுப்பட்டுவரும் கட்டியம் என்ற வடமொழி வாசகத்தில் வரும் சர்ப்பமால், ஸ்ரீ சங்கபோதி புவனேகவாகு என்னும் பெயர்கள் செண்பகப் பெருமாளையே குறிக்கின்றன.²⁶

புவனேகவாகுவே யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தைத் தலைநகராக அமைத்தான் எனத் தனிச் செய்யுள் கூறுவது முற்றிலும் ஆதாரபூர்வமானதென்று கொள்ளமுடியாது. இதே நகரிலிருந்து செண்பகப் பெருமாளின் படையெடுப்புக்கு முன் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளும் வட இலங்கையை ஆண்டனரென்பதைச் சிங்கள நூல்கள் காட்டிற்றி கின்றன; எனவே, ஆரியச் சக்கரவர்த்தியோடு செண்பகப்பெருமாள் கடும்போர் நிகழ்த்திய நாட்களில் அரண்களும் இராசதானியும் பெரிதும் அழிவுற, அவற்றைச் செண்பகப்பெருமாள் திருத்தி அமைத்தானென்றே கொள்ளவேண்டும். சப்புமால் குமாரன் யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திற் கோட்டைகளையும் காவலரண்களையும் அமைத்தான் என்று ராஜாவலிய சொல்வனவும் இக்கருத்திற்கு ஆதாரமாயுள்ளன; எனவே, கையாயமாலை கூறுவதுபோல சிங்கையாரியனென அந்நூலில் வரும் முதலாம் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியே நல்லூரில் இராசதானியை அமைத்தானென்றும் அவன் காலம் முதல் இரண்டாம் சங்கிலி காலம் வரையுள்ள எல்லா அரசர்களும் நல்லூரிலிருந்தே யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் என வழங்கிய அரசின் ஆண்டனரெனவுங் கொள்வதே சாலப் பொருந்தும்.

தமிழரசின் தலைநகராக இருந்த யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தின் சிறப்புக்களைக் கோகில சந்தேஸய என்ற சிங்களநூல் மேல்வருமாறு கூறும்: 'யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திற் பொன்மயமான கொடிகள் பொருந்திய மாளிகைகள் நிறை நிரையாகவுள்ளன. மாடங்களிலே பதிந்துள்ள மணிகளும் ரத்தினங்களும் நகரைப் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றன.²⁷ இந்நகரம் சிறப்பிலும் அழகிலும் அழகாபுரியென விளங்குகின்றது.' நூலாசிரியர் மிகைபடக் கூறியுள்ளபோதும், அவரின் கூற்றிலிருந்து யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் தன் செல்வச் சிறப்புகளினாலும் அழகினாலும் ஆசிரியரைப் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கின்ற தென்பது தெளிவாகின்றது.

சீங்கையாரியனின் பட்டாபிஷேகம்

சீங்கையாரியன் மதுரையிலிருந்து வந்து யாழ்ப்பாணத்திலே தங்கி இராசதானி அமைத்தமையைப் பற்றிக் கூறியபின் அம்மன்னனின் பட்டாபிஷேகம்பற்றி இலக்கியநயம் பொருந்தியவண்ணம் கைலாயமாலை மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றது:

மறையவர் குறித்த மங்கல நாளிலே பல்வேறு ஆறுகளிலிருந்தும் கொணர்ந்த நீரில் மன்னனை மஞ்சனமாட்டியபின் அவனுக்குப் பட்டாடைகளையும் பொன்னெனப் பொலிந்த அங்கவஸ்திரத்தையும் அணிந்தனர். கடுக்கன், கணையாழி, கங்கணம், பதக்கம், தோள்வலயம், வீரக்கழல் முதலான அணிகலன்களை அணிந்தவண்ணம் சிங்காசனத்தில் மன்னன் வீற்றிருந்தான். அந்தணர்கள் மங்கல வாழ்த்துப்பாட பல்லியங்கள் இசைப்பப் பாண்டிமழவன் அரசனுக்கு நுதற்பட்டத்தை அணிந்தான். பூதானம், பொற்றூணம் முதலிய அறங்களைச் செய்து, பின் விருந்து கொண்டவிட்டு, விழாக்கோலம் பூண்ட நகரின் வீதிவழியே சுற்றமும், அதிகாரிகளும், நாற்படையுஞ் சூழ அரசன் உலாப் போனான். நகரிலேயே குழுமியிருந்த மக்கள் மன்னனை மனமார வாழ்த்தினர்.²⁸

மன்னனின் முடிசூட்டு விழாவினைக் குறித்து நூல் தரும் வர்ணனை முற்றிலும் ஆதாரமற்றதெனத் தள்ளிவிடமுடியாது. முடிசூட்டு வைபவங்களில் வழமையாக நிகழும் நிகழ்ச்சிகளே கைலாயமாலையிற் சொல்லப்படுகின்றன: பட்டாபிஷேகம் முடிசூட்டுவிழா ஆகிய சடங்குகளைப் புரிந்தபின்பே இளவரசர் ஆட்சியதிகாரத்தைச் சட்டபூர்வமாகச் செலுத்தமுடியும்.²⁹ ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளும் இம்மரபைப் பின்பற்றினார்கள். முடிசூட்டுவிழா அரசனொருவரின் ஆட்சியில் அவன் வாழ்வில் - ஒரு தனிச்சிறப்புடைய பெருவிழா. அந்நாளில் நகர்ப்புறங்களும் வீதிகளும் விழாக்கோலங்கொள்வது வழக்கம். ஆட்சியதிகாரிகள், குறுநில மன்னர் முதலானோர் தலைநகரில் வந்து மன்னனின் பட்டாபிஷேகத்திலே பங்குகொள்வது முறை. அப்பங்கு அவர்களின் ஆதரவுக்கோர் அளவுகோல். மேலும், அவர்கள் புதிய அரசனின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறுவதற்கும் பட்டாபிஷேகம் நல்ல வாய்ப்பினைக் கொடுக்கும்;

ஆறுகளின் புனித நீரிலே முடிசூடும் மன்னனை நீராட்டவேண்டுமென்பது மறை நூல்களின் விதி. அவ்விதி நடைமுறையிலும் பொது வழக்காகியிருந்தது. அரசனை அந்தணர்களே அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்பர் மறைநூலோர்; அபிஷேகம் முடிந்தபின் அந்தணர் அல்லது உயரதிகாரிகள் அரசனுக்கு நுதற்பட்டத்தை அணிவர். இதன் காரணமாகவே இவ்வைபவம் பட்டாபிஷேகம் எனப்பட்டது. அபிஷேகம், பட்டம் புனைதல் ஆகியனிரு நிகழ்ச்சிகளும் முடிந்தபின்பு அரசனுக்கு முடிசூட்டுவர். முடிசூடியபின் அரசன் நிலம், பொன், பணம் முதலிய பொருட்களைத் தானமாக அந்தணருக்கும் பிறருக்கும் கொடுப்பது வழக்கம்.³¹ மேலும், முடிசூடிய

அரசன் நகரின் பிரதான வீதிகளிலே உலாப் போகும் வழக்கமும் இருந்ததென்பதைக் காஞ்சிபுரத்திலுள்ள பல்லவர்காலத்து வைகுந்தப்பெருமான் கோயிலிலே அமைந்த சிற்பங்கள் போன்றவற்றின் மூலம் அறியலாம்.

சிங்கையாரியனின் முடிசூட்டு விழாவினைப் பற்றி எழுதுமிடத்துத்தான் முடிசூட்டு விழாவினைப்பற்றி நூல்கள் வாயிலாகவோ நேர்முகமாகவோ அறிந்தவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு முத்துராச கவிராசர் வர்ணித்திருக்கலாம். கைலாயமாலையில் வருந்தகவல்கள் பிற்காலத்து யாழ்ப்பாண மன்னரின் கால வழமைகளைத் தழுவி யதாகவும் இருத்தல் கூடும்; முதலாம் சிங்கையாரியன் அரசனாக முடிசூடி அரசு புரிந்தானே அல்லது அரசுரிமையைக் குறிக்கும் சடங்குகளை மேற்கொள்ளாது ஒரு தளபதியென்ற நிலையிலிருந்து ஆட்சியதிகாரத்தைச் செலுத்தியிருந்தானே என்பது ஆராய்ச்சிக்குரியது.

அரசனின் பட்டாபிஷேகம் பற்றிக் கைலாயமாலையில் வர்ணிக்கப்படும் பகுதி உலாப்பிரபந்தங்களின் வர்ணனைகளை ஒத்துக்காணப்படுகிறது. முத்துராச கவிராசர் அப்பிரபந்தங்களை நன்கு கற்றறிந்திருந்தாரென்பதற்கு மேல்வரும் வர்ணனை ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.³²

‘சீமான் செயவீரன் சித்தசனேரொத்த மன்னன் கோமானெனுஞ் சிங்கையாரியர் கோ - னுமான் மெய்த்துங்கக் களிற்றிற் றுலங்க மகிழ்ந்தேறுதலும் மங்கலஞ்சேர் பல்லியங்கள் மற்றதிர - அங்கமுறு தந்திரமோர் நான்குஞ்³³ சகல விருதுஞ் சூழ விந்திர பதவீதியென வேற்றமிஞ்ச - மைந்து பொலி வங்கங் குலுங்க மலாடங் கிடு கிடுடின்னக் கொங்கங் கலங்கிக் குடிவாங்க - வங்கம் பயந்து நெருந்தேங்கிப் பதை பதைக்க யானை நயந்த பதம் வாங்கி நடந்து - வீயந்ததெரு வீதியினிலேக நகர் மேவுசனர் யாவர்களும் நீதிமன்னர் யாருநெறிக் கொண்டே - ஆதிதொட்டு இந்நாள் வரைக்கு நம்பாலெய்து துயரெந் காச்சோ மன்னாவுனைக் கண்ட மாத்திரத்தே-யின்ன தானீடேறினே மிகவுயின்ப முற்றேயும் -

..... நலமான மங்கையர் சூழ் மன்னன் வரவறிந்து வாய்ந்த குடக்கொங்கை குலுங்கக் குழல் சரியக் செங்கைவளை ஆர்ப்பச் சிலம்பு கொஞ்ச வம்புலியைப் போல் வதனம் வேர்க்க விரைந்தோடி மணிவீதி வந்து - பாரீக்கிலிவன் விண்ணவனே வாதி விரிஞ்சனே செங்கமலக் கண்ணனே பேரளகைக் காவலனே - மண்ணரசான் வேந்தர்களின் முன்னம் விசயனே - யோந்தவன்றன் சந்தமணிமார்பழுந்தச் சாராதிருந்தனமேல் இந்த முலையென்னே வெழுந்ததென்பார் - மந்திரமாய் நாமொரு தூதேவி நயந்திவனை மேவி லீன்பக் காமரச முண்போங் கலங்கமென்பார் - பூமியில் யாங்கொண்ட விரகந்தீரக் கொங்கையினிலிங்கிவன் கை முண்டகந் தொட்டாலதுவே மோட்சமென்பார் - வண்டு செறிந்த தொடையானிவனைச் சேராமல் யாமும் இறந்ததனென்ன பயனென்பார் - நிறந்திகழ் இப்பிறப்பிற் றுய்ப் போயிவ் வின்பமென்பார் - இப்படியே

பேதையர் முன்னுயெழில் சேர் பேரிளம் பெண்ணீரூகக் காதலிடை மூழ்கிவிடக் காவல
 னும் - போத நகரிவலம் வந்து நானிலமும் போற்றப் புகலுமணி மானிகையிற்
 போந்து - இகலரிமாத் தாங்கு மணியாசனத்திற் றண்ணளியு மெய்நலனும் ஓங்க நனி
 வீற்றிருந்து.....'34

பிரதானிகளும் நிர்வாக ஏற்பாடுகளும்

சிங்கையாரியன் காலத்துப் பிரதானிகளைப் பற்றிக் கைலாயமலை மேல்வரு
 மாறு எடுத்துரைக்கின்றது. பொன்பற்றி என்னும் ஊரினை ஆட்சிசெய்துவிட்டு வந்த,
 கங்கை குலத்தைச் சேந்தவனும் மேழிக்கொடியை உடையவனுமான பாண்டிமழவனையு
 மும், அவனுடைய தம்பியையும், மைத்துனையும், இவர்களோடு வீரம் செறிந்த
 செண்பகமழவனையும், அவனுடைய தம்பியையும் திருநெல்வேலியில் வாழும்படி (அரசன்)
 செய்தான்; காவிரியூரால் வந்த நரசிங்க தேவனை மைலிட்டியிலிருத்தினான்;
 வாலிநகரால் வந்த செண்பகமாப்பாணனையும் அவனுடைய உறவினனான சந்திரசேகர
 மாப்பாணனையும் காயல் நகரால் வந்த வைசிகன் கனகராயன் செட்டியையும் தெல்
 விப்பழையிலிருத்தினான். (திருக்கோவலூரால் வந்த) பேராயிரம் உடையான இணு
 விலில் இருத்தினான்; செல்வச் செருக்கில் மன்னனுக்கு நிகரானவனும் இராசமுத்
 திரைகள் பெற்ற ஒப்பற்ற வீரனும் கச்சூர் நாட்டவனுமாகிய நீலகண்டனையும் அவ
 னுடைய தம்பிமார் நால்வரையும் அரசன் பச்சிலைப்பள்ளியில் இருக்கச் செய்தான்;
 கல்வியறிவிலும் சான்றோர் இணக்கத்திலுஞ் சிறந்தவனான கனகமழவன் புலோலியைப்
 பெற்றான்; புலவரைப் பேணும் பெருஞ்செல்வனான கூபக நாடாழ்வான் கூபகாரேந்
 திரனையும் நரங்குதேவனையும் தொல்புரத்தில் இருக்குமாறு மன்னன் பணித்தான்.
 பெருவீரனாகிய புல்லூர்த்தலைவன் தேவராசேந்திரனைக் கோவிலாக் கண்டியில் வாழச்
 செய்தான்; தொண்டைநாடன் மன்னனாகொண்ட முதலி இருபாலையைப் பெற்
 ரான்.³⁵

மேலே வரும் கைலாயமலைப் பகுதி யாழ்ப்பாணத்திலே சிங்கையாரியன்
 ஆட்சியில் நடைபெற்ற குடியேற்றத்தைக் குறிக்கின்றதென மயில்வாகனப் புலவர்
 கருதினார்; எனவே, மேல்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்: 'சிங்கையாரிய மகாராசன்
 தமிழ்க்குடிகளை அவ்விடம் அனுப்பிவைக்க வேண்டுமென்று தமிழ்நாட்டரசர்களுக்குத்
 திருமுடிக்கள் எழுதியனுப்பினான்; அவ்வரசர்கள் சில குடிகளை அனுப்பிவைக்க, அவர்
 கள் வந்து சேர்ந்தார்கள் அவர்களுள் ஐந்து குடிமைகளுடனையும் வந்த பொன்பற்றி
 யூர் வேளாளன் பாண்டிமழவனையும் தம்பியையும், மைத்துனனாகிய செண்பகமழவனையு
 மும், சிங்கையாரிய மகாராசன் திருநெல்வேலியிற் குடியிருத்தினான்.....'36

சிங்கையாரியரின் வேண்டுகோளிாலே தமிழ்நாட்டரசர் தமிழ்க்குடிகளை
 அனுப்பிவைத்தனர் என்பது ஆதாரமற்ற கூற்றாகும். கைலாயமலை அவ்வாறு கூற
 வில்லை: சிங்கையாரியன் வட இலங்கையில் ஆதிக்கஞ் செலுத்திய காலத்திலே தென்
 னகத்திலிருந்து பல தமிழ்க்குடிகள் அங்கு வந்திருப்பர்; ஆயினும், ஈழத்தின் வட
 பகுதியில் ஏற்பட்ட தமிழர் குடியேற்றத்தின் பிரதான கட்டத்தையே கைலாயமலை
 குறிப்பிடுகின்றதென்றும் கொள்ளமுடியாது; தென்னகத்திற்கும் ஈழத்திற்குமிடையில்
 பல நூற்றாண்டுகளாக நிலவிய தொடர்பின் விளைவாகவே ஈழத்தமிழகம் உருவாகி

யது; தென்னாட்டிலிருந்து ஈழத்திற்கு வந்த வணிகர், சிங்கள மன்னரின் ஆழைப்பில் வந்த தென்னாட்டுப் போர்வீரர், முத்துக்குளிக்க வந்த பரவர் முதலிய மீனவர், தமிழ்நாட்டிலிருந்து படையெடுத்து வந்த போர்வீரர் முதலியோரின் பிற்சந்ததியினரே ஈழத்தமிழ்க்குடிகள். இத்தரப்பினருள் ஒரு பிரிவினரைப்பற்றியே அதுவும் ஒரு சில பிரதானிகளைப்பற்றியே கைலாயமாலே குறிப்பிடுகின்றது:

சிங்கையாரியன் கரலத்துப் பிரதானிகளைப் பற்றித் தமிழ் நூல்கள் சொல்வனவற்றைக் குறித்து இராசநாயகம் மேல்வருமாறு கூறுகின்றார்:

'வேளாளர் குடியேற்றத்தைக் கைலாயமாலையிற் கண்டபடி மயில்வாகைப் புலவர் பெயர்த்தெழுதிவிட்டார். கிழக்கே காஞ்சிமுதல் மேற்கே வஞ்சி பரியந்தம் தென்னிந்தியாவிலுள்ள வேறு வேறான மண்டலங்களில் வசித்த கண்ணியமும் செல்வாக்குமுள்ள பிரபுக்களை ஓர் அரசன் ஊரூராகத் திரிந்து ஒருங்கு சேர்ந்தான் என்பதும் அவர்களும் அவன் வேண்டுகோட்கிணங்கி குடிமுதற் சுற்றமுங் குற்றினையோடும் அடியோர் பாங்கும் ஆயமுஞ் சேர்ந்து தத்தம் ஜன்ம தேசத்திலுள்ள காணியுமிகளை விட்டு வேற்றுநாட்டைய மனம் ஒருப்பட்டார் என்பதும் அசம்பாவிதம். கொடிய பஞ்சம் ஏற்பட்டிருப்பினும் அவர்கள் அவ்வாறு புலம்பெயர்ந்து சென்றிருக்க முடியாது; தமக்கும் தம் பெண்களுக்கும் ஏற்பட்ட அவமானம் வர்ணச் சீர்கேடு முதலிய இன்னல்களின் காரணமாகச் சொந்த நாட்டையும் முன்னோர்களிடமிருந்து பெற்ற வளமான நிலங்களையும் விட்டு அப்பிரதானிகள் பிறநாட்டுக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும். அவ்வாறான சூழ்நிலை 13ம், 14ம் நூற்றாண்டுகளிற் சோழ, பாண்டிய அரசுகள் அழிவுற்று மாலிக்கபூர் முதலிய முகம்மதியரும் பின் கொய்சளரும் விசயநகர மன்னரும் தென்னாட்டைத்தாக்கிய காலங்களிலும் பின் விஸ்வநாத நாயக்கன் தஞ்சை, மதுரை முதலியவிடங்களிலே தெலுங்குப் பொளிகர்களைப் பாண்டியக்காரராக நிறுத்திய நாட்களிலும் நிலவியது. இந்நாட்களில் வேளாளர் குடும்பங்கள் பல ஈழத்திற்குச் சென்றிருக்க வேண்டும்.....'³⁷

தென்னகத்திலே தமக்கேற்பட்ட இன்னல்களின் காரணமாகவே கயிலாய மாலையிலே கூறப்பெற்ற பிரதானிகள் யாழ்ப்பாணம் வந்தனரென்ற கருத்துத் தவறானதாகும். முதலியார் இராசநாயகம் சொல்வதை ஏற்றுக்கொள்வோமாயின் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முன்னர் தமிழகத்திலிருந்து தமிழ்க் குடிகள் ஈழத்திற்கு வந்திருக்கவில்லையென்றே கொள்ளவேண்டும். இக்கருத்தை முதலியாரே ஒப்புக்கொண்டிருக்க மாட்டார். படையெடுப்புகள் நடைபெற்ற காலங்களிலே தமிழ்நாட்டிலிருந்து பிரதானிகள் பலர் ஈழம் வந்திருப்பர்; பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிற் பாண்டியர் நான்கு தடவை படையெடுத்து வந்தனர்; சடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியனின் ஏழாவது ஆட்சியாண்டளவில் (1258) ஈழத்திலுள்ள மன்னரெருவனை அடக்கி அவனிடமிருந்து 'துலங்கொளி மணியும் சூழிவேளமும்' திறையாகப் பெற்றனர்; பின்பு 1263ம் ஆண்டளவிலே சடாவர்மனின் துணையரசனான வீரபாண்டியன் ஈழம்மீது படையெடுத்து வந்து வட இலங்கையிலுள்ள சாவகமண்ணைப் போரிலே கொன்றுவிட்டு அரசாட்சியைச் சாவகணுடைய மகனுக்களித்துவிட்டுச் சென்றான்; மாறவர்மன் குலசேகர தேவரினின் ஆட்சியின் (1268-1310) முற்பகுதியிற் சோழகங்கன், காலிங்கராயன் என்ற இரு தமிழ்ப்பிரதானிகள் ஈழம்மீது படையெடுத்து வந்தனர்;

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே ஏற்பட்ட பாண்டியப் படையெடுப்புக்களின் விளைவாக வட இலங்கையிலே அமைந்திருந்த அரசிலே பாண்டியரின் மேலாதிக்கம் ஏற்பாடாகியது. முடிவில், முன்கண்டவாறு ஒரு பாண்டியநாட்டுப் பிரதானி - ஆரியச்சக்கரவர்த்தி - அரசாட்சியையுங் கைப்பற்றிக்கொண்டான். பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் ஆளத்தொடங்கிய காலத்திலும் பாண்டியநாட்டுப் பிரதானிகள் பலர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்திருந்தனர் என்பதற்கு அங்குள்ள இடப் பெயர்களே சான்றாயுள்ளன.³⁸

முதலாம் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சியில் அதிகாரம் பெற்ற ஒரு புதிய வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த சிலரையே கைலாயமாலை குறிப்பிடுகின்றது. முடியாட்சிக்காலத்திலே புதிய அரசமரபுகள் அதிகாரம் பெறுமிடத்து குறிப்பாக அயல்நாட்டுப் படைப்புக்களின் விளைவாக அரசியல்மாற்றம் ஏற்படும்பொழுது புதிய அதிகாரவர்க்கங்கள் தோன்றுவது வழக்கம். ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சி ஏற்பாடாகிய நாட்களில் யாழ்ப்பாண நாட்டிலும் இவ்வாறான ஒரு மாற்றம் நடைபெற்றது. பாண்டியப் படைகளுடன் வந்த பிரதானிகள் பலர் வட இலங்கை நிர்வாகத்தில் உயர் பதவிகளைப் பெற்றனர். உடையார், முதலியார் முதலிய பதவிகளையும் பிரதேச அடிப்படையில் நிர்வாகப் பொறுப்புக்களையும் வழங்கியதாலே சிங்கையாரியன் வெவ்வேறு பிரதானிகளையும் வெவ்வேறுகளிற் சென்று வசிக்குமாறு அனுப்பியிருக்க வேண்டும். மேலவரும் கயிலாயமாலைப் பகுதி இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும்:

'.....இருகுலமுந்துய்ய

தனிநாயகனெனும் பேர் தாங்கு - மினியவனை
மற்றுமுள பற்று நகர்வளமை சூழ்ந்திடு தென்
பற்று நெடுந்தீவு பரிக்கவைத்துச் - சுற்றுபுகழ்
வில்லவன்றன் வஞ்சி நகருறை வெள்ளாமரசன்
பல்லவளே டிரண்டு பார்த்திவரை - நல்விளைவு
காவுங் கழனிகளுஞ் சாற்றும் பலவளமு
மேவு வெளிநாட்டில் வினங்கவைத்துப் - பூவில்
தலையாரி சேவகரிற் றக்கவர் கடம்மை
நிலையாக நாட்ட நினைத்துச் சிலை தரித்த
வல்லிய மாதாக்கனெனும் மாகுர வீரியனைச்
சொல்லிய மேற் பற்றுத் துலங்கவைத்து - நல்ல
இமையாண மாதாக்கனெனு மிகலோனை
அமைவாய் வடபற்றிலாக்கி - இமயமறி
செண்பக மாதாக்கனெனுஞ் சீர்விறலோன் றனினையிரு
கன்போலக் கீழ்ப்பற்றைக் காக்கவைத்து - ஒண்பயிலும்
வெற்றிமாதாக்கனெனும் வெய்ய திறலோனைத்
தன்றிருச் சேனைக்குத் தலைமைசெய்து - துன்றிவரும்
ஆனை குதிரை யமருமிடங் கடல்போற்
சேனைமனிதர் செறியிடமோடான வெல்லாம்
அங்கங்கே சேர் வித்து.....'³⁹

செய்யூரால் வந்த இருபரபுந்துய்ய தனிநாயகனைத் தென்பற்று எனும் நெடுநீ தீவினை ஆளச்செய்துவிட்டுச் சிங்கையாரியன் காஞ்சி நகரால் வந்த பல்லவனுக்கு வெளிநாட்டைக் கொடுத்தான்: தலையாரி முதலிய தலைவர்களையும் நியமிக்க நினைத்து வல்லியமாதாக்கன், இமையாண மாதாக்கன் என்போரை முறையே மேல்பற்று, வட பற்று என்பவற்றிற்கு அதிபர்களாக நியமித்தான்: சென்பகமாதாக்கன் கீழ்ப்பற்றைப் பெற்றான் வெற்றிமாதாக்கன் சேனாதிபதியானான்⁴⁰.

கைலாயநாதர் கோயில்

முதலாம் சிங்கையாரியன் தன் வழிபாட்டுத் தேவைகளுக்காகத் தலைநகரிலே கைலாயநாதர் கோயில் என வழங்கிய ஆலயத்தை அமைத்தான். முத்துராசகவிராசர் எழுதிய நூல் கைலாயநாதர் கோயிலைப்பற்றியதால் அது கைலாயமாலை என்ற பெயரைப் பெற்றது. இக்கோயிலின் அமைப்பினைப்பற்றியும் அதன் வனப்பினைப் பற்றியும் முத்துராசகவிராசர் இலக்கிய நயம் பொருந்திய முறையிலே மிகைபட வர்ணித்துள்ளார்: கயிலாயநாதருக்கும் உமையவளுக்குமென இருவேறான உயர்ந்த பெருங்கோயில் களையும் இவற்றோடு மூன்று சபைகள்; பரிவாரதேவர்களுக்கான மாடங்கள், தேரோடும் வீதி, மடம், அன்னசத்திரம் முதலியவற்றையும் மிகச்சிறந்த முறையிலே சிங்கையாரியன் அமைப்பித்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. போத்துக்கேயரின் ஆட்சியில் இக்கோயில் அழிக்கப்பட்டதால் கைலாயநாதர் கோவிலின் அமைப்பினைப்பற்றியும் அதன் சிறப்பியல்புகளைப்பற்றியும் தக்கவாறு அறிந்துகொள்ள முடியாது⁴¹.

உ. வையாபாடல்

நூலும் அதன் காலமும்

தமிழ் நாடுகளிலிருந்து ஈழத்திற்கு வந்து அடங்காப்பற்று என வழங்கிய வன்னியை அடக்கி அங்கு அதிகாரமும் பெற்ற வன்னியரின் வரலாற்றைப் பொருளாகக் கொண்ட நூலை வையாபாடல், செகராசசேகரன் என வழங்கிய முதற்சங்கிலி (இ. பி: 1519-61) காலத்து அவைக்களப் புலவரான வையாபுரி ஐயர் இந்நூலை எழுதினார் என்பது இலக்கிய மரபு; பறங்கியரைப்பற்றி அந்நூலிலே கூறப்பெற்றன தால் பதினேழாம் நூற்றாண்டளவிலே வையாபாடல் அதன் இறுதி வடிவத்தைப் பெற்றதெனக் கருதலாம். காலப்போக்கிற் பிற்சேர்க்கைகளும் திரிபுகளும் நூலில் இடம்பெற்றிருக்கவேண்டும்; ஏட்டுப் பிரதிகளை செல்லரித்தும் கிதைவுற்றும் பழுதடைந்தமையால் நூலில்வரும் பல செய்யுள்கள் தெளிவாகவும் இலகுவாகவும் புரிந்துகொள்ளப்பட முடியாத நிலையில் உள்ளன; வையாபாடலின் வசனரூபமே வையா அல்லது யாழ்ப்பாண நாட்டுவளப்பம் என வழங்கும் நூல்.²

ஏனைய ஈழத் தமிழ் வரலாற்று நூல்களிற் போல வையாபாடலிலும் புனைகதைகளும் புராணக்கதைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. நூற்பாயிரம் மல்லிகாவனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகரைக் குறிப்பிடுவதால் நூலாசிரியர் முன்னியவனையில் வாழ்ந்தாரென்று ஊகிக்கலாம்.³ சுபதிட்டு என்பார் சொல்லிய கதையை ஆதாரமாகக் கொண்டே தான் வையாபாடலைப் பாடினார் என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் ஏதோவொரு முதல் நூலின் துணையுடனே வையாபுரி ஐயர் வையாபாடலை எழுதியிருக்கவேண்டும்;⁴

வன்னியரின் வீரச்செயல்களைப் பொருளாகக்கொண்ட ஒரு மானியமே வையாபாடலுக்கு ஆதாரமாகியிருந்தல் வேண்டும்; இராமாயணத்தில் வரும் சில கதைகளையும், யாழ்ப்பாணன் மாருதப்புரவீகவல்லி என்போர்பற்றிய கதைகளையும் வன்னியர் வரலாற்றோடு இணைத்து அவற்றை வையாபுரி ஐயர் நூல் வடிவில் வழங்கியுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணன் - கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி

யாழ்ப்பாணன், கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி ஆகியோர் பற்றிய ஐதிகங்களை வையாபாடல் மேல்வருமாறு கலந்துரைக்கின்றது:

கலியுகம் 4,30,000 ஆண்டு கழிந்த பின் தவத்தால் அளவற்ற ஆற்றல் பெற்றிருந்த வச்சிரவாகுவின் மகனாகிய இராவணன் தசரதராமனுடைய காதலியாகிய சீதையை இலங்கைக்குக் கவர்ந்துசென்றான்; எனவே இராம-லக்ஷ்மணர் வாலியைக் கொன்று அனுமன், சுக்கிரீவன், சாம்புவன், குழுதன், ஆதித்தன் என்ற வானரத்தலைவரிடம் துணையோடு இலங்கைக்கு வந்தார்கள். அங்கு அவர்களை விபீஷணன் வரவழைத்தான். இராவணனைக் கொன்றபின் இராமன் தன் துணைவியைச் சிறைமீட்டு விபீஷணனை இலங்கை மன்னாக முடிசூட்டினான். வடநாட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லும் போது இராமேஸ்வரத்தில் இராமன் ஒரு சிவாலயத்தை அமைத்திருந்தான்;

விபீஷணனுடைய ஆட்சியில் அவன் அரண்மனையில் யாழ்வாசித்து மன்னனைப் பெரிதுங் கவர்ந்த யாழ்ப்பாடி இலங்கையில் வடகரையிலுள்ள மணற்றிடரைப் பரிசிலாகப் பெற்றான். அந்நிலத்தைப் பண்படுத்தி கமுகு, தென்னை, மா, பலா போன்ற செழுமையான மரங்களைக் கொண்ட வளம் பொருந்திய நிலமாகக் ஆயிரம் குடிகளை இருத்தினான்; யாழ்ப்பாடி வடநாடு மதுரைக்குச் சென்று தான்பெற்ற நாட்டை ஆள்வதற்கென ஒரு புதல்வனை அனுப்புமாறு குலகேது மகாராசனை வேண்டினான்.⁵ இவ்வேண்டுகோளுக்குணங்கிய மதுரை மன்னன் கை ஒன்று சொத்தியாகவிருந்த தன் புதல்வனை யாழ்ப்பாடியோடு அனுப்பினான்; தன் நாட்டிற்கு யாழ்ப்பாணம் எனப் பெயரிட்டு அதனை மதுரையால் வந்த இளவரசனுக்கு யாழ்ப்பாடி கொடுத்தான்; மேலும், யாழ்ப்பாடி அவ்விளவரசனைக் கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி எனப் பட்டஞ் சூட்டினான்.⁶

யாழ்ப்பாணன் கதை கைலாயமாலையில் மேல்வருமாறு வருகின்றது :

‘.....மங்காத

பாவலர்கள் வேந்தன் பகருமியாழ்ப்பாணன்
காவலன்றன்மீது கவிதை சொல்லி — நாவலர்முன்
ஆனகவி யாழினமைவுற வாசித்திடலும்
மானபரன் சிந்தை மகிழ்வாசிச் — சோனைக்
கருமுகினேருங் கரன் பரிசிலாக
வருநகரமொன்றை வழங்கத் — தருநகர
மன்று முதல் யாழ்ப்பாணமான பெரும்பெயராய்
நின்ற பதியினெடுங்காலம் — வென்றிப்
புவிராசன் போலப் புகழினுடனாண்ட
கவிராசன் காலங் கழிய⁷

யாழ்ப்பாணன் ஆண்டதினாலே ஈழத்தின் வடபகுதி யாழ்ப்பாணம் என்னும் பெயரைப் பெற்றதென்பது வையாபுரி ஐயர், முத்துராச கவிராசர் ஆகிய இருவரதும் முடிபாகும்; மேலும், யாழ்ப்பாணனே வட இலங்கையிலே குடிகளை நிறுவினான் என்பதும் மரபு; ஆயினும், யாழ்ப்பாடி பற்றிய கதை வரலாற்று; அது ஒரு புனைகதை; யாழ்ப்பாணன் என்றொருவன் வட இலங்கையிலே வாழ்ந்தானே என்பதைச் சான்றுகளுடன் நிறுவுவது சிரமம். ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் காலத்துக்கு முற்பட்ட வரலாறு தமிழ் வரலாற்று மரபுகளில் இடம்பெறவில்லை; தமிழ் நூல்களை எழுதியவர்களும் அக்காலத்து யாழ்ப்பாண வரலாற்றைப்பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரின் உற்பத்தியை விளக்கும் நோக்கத்துடன் இக்கதை உருவாகியிருத்தல் வேண்டும். யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் எவ்வாறு தோன்றியது என்பதை வரலாற்றடிப்படையிலே விளக்கிக்கொள்வதற்குத் தக்க சான்றுகள் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. சிங்கள மன்னர் ஆண்ட காலத்தில் யாப்பா என்ற பட்டமுடைய இளவரசன் இருந்து ஆண்டதால் இப்பெயர் வழக்கில் வந்திருக்கவேண்டுமென்று சிலர் கருதுவர். எனினும் அநுராதபுர காலத்திலோ பொலநறுவைக் காலத்திலோ யாப்பா என வழங்கிய எந்தவொரு இளவரசனும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அரசு செலுத்தினான் என்று கொள்வதற்கு எந்தவிதமான சான்றுகளும் இல்லை; பதினாலாம் நூற்றாண்டின் முடிவில் எழுதப் பெற்ற நிகாய சங்கிரகயவெனும் நூலே யாப்பா பட்டுள என்ற நகரைக் குறிப்பிடும் முதல் நூல்.⁸ அதன்பின் எழுதப்பெற்ற சிங்கள நூல்கள் யாவும் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் தலைநகரை யாப்பாப்பட்டுள என்றே குறிப்பிடுகின்றன. லக்கண்ண தண்ட நாயக்கனென்ற - மதுரையிலிருந்து தமிழ்நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த - விசயநகர இளவரசரின் திருமாணிக்குழிக் கல்வெட்டிலே (கி. பி: 1432) யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம், ஈழம் என முறையே யாழ்ப்பாணமும் கோட்டையும் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன;⁹ யாழ்ப்பாணத்தைக் குறிக்கும் தமிழ் ஆவணங்களுள் இதுவே காலத்தால் மிகமுந்தியது; பதினாறாம் நூற்றாண்டின் நடுவில் யாழ்ப்பாடி கதை வழக்கிலிருந்ததென்பதற்கு இச்சாசனம் தரும் தகவலைச் சான்றுகவுங் கொள்ளலாம், யாழ்ப்பாணயனின் பட்டினம் என்றதனாலேயே யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம் என்ற பெயர் தோன்றியிருக்கக்கூடும். பதினேழாம் நூற்றாண்டிலே ஈழவரலாறுபற்றி எழுதிய குவேரேஸ் சுவாமியாரும் யாழ்ப்பாணன் பற்றிய கதையை அறிந்திருந்தார்; யாழ்ப்பாணனின் பட்டினம் என்றதனால் யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் என அந்நகரைக் குறிப்பிடுகின்றனர் என அவர் சொல்வது கவனித்தற்பாலது.

யாழ்ப்பாணன் வட இலங்கையிலுள்ள மணற்றிடரை விபீஷணனிடமிருந்து பெற்றான் என வையாபாடல் கூறும்; ஆனால் கைலாயமலை வரராசசின்கனிடமிருந்து வட இலங்கையை யாழ்ப்பாடி பரிசிலாகப் பெற்றான் எனப் பொருள்படுமாறு கூறுகின்றது; யாழ்ப்பாணன் தனது பிரதேசத்தினை ஆளுவதற்கு ஒரு புதல்வனை அனுப்புமாறு வடநாட்டு மதுரையிலுள்ள குலசேகர மன்னனை வேண்டினான் என்றும் அவ்வேண்டுகோளுக்கிணங்கிய குலசேது மன்னன் கையொன்று சொத்தியாகவிருந்த தன் புதல்வனை அனுப்பிவைத்தான் எனவும் வையா கூறுகின்றது. இக்கதையிலே கவனிக்கவேண்டியது யாழ்ப்பாணத்து முதலரசன் மதுரையிலிருந்து வந்தான் என்ற மரபு; வடநாட்டு மதுரை என்பதை (இலங்கைக்கு) வடக்கிலே உள்ள பாரதநாட்டு மதுரை யெனக் கொள்வோமாயின் யாழ்ப்பாணத்தையாண்ட முதலரசன் பாண்டியரின் மதுரையிலிருந்து வந்தான் என்ற ஐதிகத்தையே வையாபாடல் குறிப்பிடுகின்றதெனக்

கொள்ளவேண்டும். குலகேது, குலசேகரன் ஆகியவற்று சொற்களும் ஒரு பொருளைத் தருகின்றமையால் (மாறவரிமன்) குலசேரன் என்ற பாண்டிய மன்னனையே வையா பாடல் மதுரையிலாண்ட குலகேது எனக் குறிப்பிடுகின்றதெனக் கருதலாம்; ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளுள் முதல்வனாகிய முதலாம் சிங்கையாரியன் மதுரையிலாண்ட பாண்டியனின் மகனெனக் கைலாயமாலை கூறும். ஆயினும், சிங்கையாரியன் என்ற இளவரசனை மதுரையிலிருந்து பாண்டிமழவன் அழைத்து வந்தானென்று கைலாயமாலை சொல்லுகையில், வையாபாடல் மதுரையிலிருந்து கூளங்கைச் சக்கரவர்த்தி என்ற இளவரசனை யாழ்ப்பாணன் அழைத்து வந்தான் என்று சொல்லுகின்றது. இரு நூல்களும் ஒரே நிகழ்ச்சிப்பற்றியே — பாண்டி நாட்டால் வந்த ஆரியச்சக்கரவர்த்தி யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி அங்கு அரசனாகியமைப்பற்றியே கூறுகின்றனவென்றும் கருதலாம். இருநூல்களும் ஒரு நிகழ்ச்சிப்பற்றிக் கூறினும் அவை கூறும் முறையிலே வேறுபாடுகள் உள்ளன; கைலாயமாலை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை ஓரளவிலாயினும் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய முறையிலே எடுத்துரைக்கின்றது. வையாபாடலிலுள்ள மரபில் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் புனைகதைகளிலே மறைக்கின்றன.

யாழ்ப்பாணன் கதையுடன் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் தோற்றத்தை விளக்கும் மரபும் கலப்புற்றுளதென்பதற்கு வையாபாடலிலே யாழ்ப்பாணன் கதைக்கு முன்னுரைபோல வரும் இராமாயணக் கதையும் ஓரளவிற்கு ஆதாரமாயுள்ளது. இராவண சங்காரத்தின் பின்பு இராமர் திரும்பிச் செல்லுமிடத்து சேதுவெனப்படும் இராமேஸ் வரத்தில் ஒரு சிவாலயத்தை அமைத்து அங்கு ஆராதனை செய்வதற்கென 512 அந்தணர்களைக் குடியிருத்தி அவர்களுள் இருவருக்கு 'ஆரிய வேந்து' (ஆரியச்சக்கரவர்த்தி) என்ற புகழ்மிக்க விருதினையும் விடைக்கொடி முதலான அரச சின்னங்களையும் வழங்கி னார் என்பது மரபு. அம்மரபினைச் செகராசசேகரமாலை மேல்வருமாறு நயம்பட எடுத்தி ருரைக்கின்றது:

எழில்வாய்ந்த மணிமவுலித் துளவணிமாற சரதன் சே
யென வந்தெய்தித்
தொழில்வாய்ந்த விளவலொடு சென்றுமுனி வேரனினருள்
சுரந்து காத்துப்
பொழில்வாய்ந்த மிதிநைகர் வில்லிறுத்துத் திருவெமணம்
புரிந்து வெண்சநி
குழிவாய்ந்த மணிகொழிக்குந் தன்னகர் வந்தனனைதரு
முரையை வேண்டி.

மின்னுட னெடிய கானகம் புகுந்து
விராதனை மாய மாரீசன்
றன்னை வாலியையேழ் மராமரங்களை வெஞ்
சாயக மொன்றினுற் றடிந்து
மன்னு நீர்வேலை யடைத்தடலிலங்கை
வளநகர் புகுந்தெழிற் கும்ப
கன்னனை யரக்கர் கோவினைச் செயித்துக்
கமல நாயகி சிறை கடிந்து

கருங்கடற் சேனை வெள்ளமுந் தானுங்
 கந்தமால் வரைப் புறத்தணுக
 விருங்கதத் தரக்கண் சாயை விட்டகன்ற
 வியல்பினைத் திருவுளத்தெண்ணி
 யருங்கலைப் பொதிய மாமுனிக்குரைப்ப
 வவனுமத் தலத்தின தியல்பைப்
 பெருங்கதைப் படுத்த வதிசயித்தந்தப்
 பெருங் கதையாதரம் பிணிப்ப

அந்தமாதலத்தி லரன்றனைத் தாபித்
 தருச்சனை புரிந்து தன்னாமஞ்
 சிந்தையா லருளியப்பதி தனக்குத்
 திருப்பெயரன்ன தேயாக்கி
 நந்தலில் பஞ்சக் கிராமவேதியராய்
 நான்மறைப் பொருளுளம் பிரியாப்
 பைந்தொடைப் பாசுபதர் களைஞ்ஞாற்றும்
 பன்னிருவரை வரவழைத்து

பூசனை செய்ம்மினீரெனக் கருணை
 புரிந்தவர் தங்களிலிருவர்
 காசினி தாங்கும் படிவரங் கொடுத்துக்
 கமழ் செழுந் துளபமாலிகையு
 மாசறு சுருதி யாரிய வேந்தென்
 றணிமணிப் பட்டமுங் கொடுத்துத்
 தேசறு குடையு மொற்றையும் வெற்றி
 திகழ்விடைத் துவசமு நல்க¹¹

கைலாயமலை குறிப்பிடும் செயவீரன் எனும் சிங்கையாரியனே கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியென மயில்வாகனப்புலவர் கருதினார், எனவே, கைலாயமாலையிலே வருந் தகவல்களைப் பெயர்த்தெழுதிவிட்டுச் சிங்கையாரியனைக் குறித்து, 'இவ்வரசனுக்கு ஒரு கை கூழங்கையாயிருந்ததனால் இவனைக் கூழங்கையாரியன் என்றும், விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி என்றுஞ் சொல்வார்கள்' எனக் கூறுகின்றார்.¹² முதலியார் இராசநாயகம், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆகிய இருவரும் காலிங்க மாகளே தமிழ் நூல்களிலே கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி எனக் கூறப்பெற்றுள்ளான் என்பர், முதலியார் இராசநாயகம் கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி பற்றி மேல்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்:

'அவனும் (மாகன்) அவனது ஆதரவாளரும் மலையாளிகளெனவும் தமிழ் ரெனவும் வரலாற்று நூல்களிலே வர்ணிக்கப்படுவதாலும் அவன் (மாகன்) கலிங்க விசயவாகு என வழங்கியதாலும் மாகன் யாழ்ப்பாண அரசனெருவன் என்பது தெளிவு: அவன் இருபத்தொரு ஆண்டுகளாக இலங்கையின் அதிபதியாக விருந்ததாற் புகழ்பெற்ற செகராசசேகர மன்னருள் மாகனும் ஒருவனாதல் கூடும்; இவனே முதலாம் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியாகலாம்.

'கலிங்க விசயவாகு எனும் மாகனின் பெயருடன் விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி எனும் பெயர் பெரிதும் ஒத்திருப்பதால் மாகனே கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி யாதலுங் கூடும். கையொன்று சொத்தியாக்விருந்ததினாலே கூழங்கையன் என்ற பெயர் வந்ததென்ற ஐதிகம் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலேயே முதன் முதலாக வருகின்றது! அதற்கு முந்திய நூல்களான கையொப்பமலை, வையாபாடல் என்பவற் றில் அக்கதை இடம்பெறவில்லை. எனவே காலிங்க என்ற சொல் கூழங்கை எனப் பிழையாக வாசிக்கப்பட்டதென்று எண்ணலாம்; மயில்வாகனப் புலவரோ பின் (அவ ரின்) நூலைப் பிரதிசெய்தவர்களோ விசயகாலிங்கச் சக்கரவர்த்தி என்னும் பெயரை விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி என்று எழுதியிருக்கவேண்டும்.'¹³

முதலியார் இராசநாயகம் சொல்வன சாதுரியமானவை; எனினும் பொருத்த மற்றவை மயில்வாகனப் புலவரோ யாழ்ப்பாண வைபவமாலையின் ஏடுகளைப் பிரதி செய்தவர்களோ காலிங்கச் சக்கரவர்த்தி என்பதை கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி என மாற்றிவிட்டனர் என்பது தவறான கருத்து; மயில்வாகனப் புலவரின் காலத்திலேயே கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி பற்றிய ஐதிகம் தோன்றிவிட்டது; வையாவில் அக்கதை இடம்பெற்றுள்ளது; அந்நூல் கூழங்கைச் சக்கரவர்த்திபற்றி மேல்வருமாறு எடுத் துரைக்கின்றது.

'.....அவ்விடம் இராச்சியம் பண்ணி இராசாவாக இருக்கும்படி உம்முடைய பிள்ளைகளிலே ஒரு பிள்ளை தரவேண்டுமென்று கேட்ட பரிசால் அவரும் மனம் பொருந்தித் தன்னுடைய குமாரன் கையொன்று சொத்தியாயிருந்த பிள்ளையைக் கொடுத்தார். அந்தப் பிள்ளையை யாழ்ப்பாடி கூட்டிவந்து விசய கூழங்கைச் சக்கர வர்த்தி என்னும் பட்டமுங்கட்டி அரசு பண்ணும்படி வைத்து மணற்றிடலென்னுங் காட்டுக்கு யாழ்ப்பாணம் என்ற பட்டமுந் தரித்து தனது நாடென்று யாவருஞ் சொல்லும்படிக்கு யாழ்ப்பாடியிருந்தான்'.¹⁴

எனவே காலிங்க மாகனைப்பற்றி தமிழ் நூல்கள் அறிந்திருந்தனவோ என்ற ஐயம் எழுகின்றது. மாகன் விசயவாகு என்ற பட்டப்பெயரைக் கொண்டிருந்தான் என்பதைச் சிங்கள நூல்கள் அறியத் தருகின்றன; ஆயினும், தமிழ் நூல்கள் கூழங் கைச் சக்கரவர்த்தி விசயவாகு எனவும் அழைக்கப்பட்டான் என்று கூறவில்லை; கூழங் கைச் சக்கரவர்த்தி காலிங்கச் சக்கரவர்த்தியின் திரிபே என்று கொள்வோமாயினும் வையா முதலிய நூல்கள் கூறும் விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியே மாகன் என்று நிரூபித்தல் சிரமம். காலிங்கநாட்டிலிருந்து வந்த ஈழத்து முதலரசனென வரலாற்று மரவிலே குறிப்பிடப்படும் விசயனையே வையா போன்ற நூல்கள் விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியெனக் குறிப்பிடுகின்றனவென்றும் ஊகிக்கலாம். யாழ்ப்பாணத்து அரசர் பற்றிய ஐதிகங்களும் விசயன் கதையும் தமிழ் நூல்களிலே கலப்புற்று வருதல் இவ்வாறான சிந்தனைக்கு இடமளிக்கின்றது.

அடங்காப்பற்றில் வன்னியர் குடியேற்றம்

வன்னியர்பற்றி வையாபாடல் கூறுவனவற்றுட் சில வரலாற்றுண்மைகள் இடம்பெறுகின்றன; அடங்காப்பற்றை வன்னியர் கைப்பற்றியமை குறித்து மேல்வரு மாறு நூல் கூறுகின்றது:

செய்துங்க வரராசசின்கன் தன் மாமனது மகளைத்தான் மணம்முடிக்க விரும்புவதாக மதுரை மண்ணிடம் அறிவிக்குமாறு தூதுவரை அனுப்பினான். தூதுவர்கள் சொன்னவற்றைக் கேட்ட மதுரை மன்னர் 60 வாட்படை வன்னியரை அழைத்துத் தன் மகள் சமதூதியை இலங்கைக்கு அனுப்பிவைத்தான். செய்துங்க வீர வரராசசின்கனும் இளவரசியை மணம் முடித்துவிட்டு அவளோடு வந்த வன்னியர்களை அடங்காப்பற்றினைச் சென்று ஆளுமாறும் ஆண்டுதோறும் யாழ்ப்பாண அரசனுக்குத் திறை செலுத்துமாறும் பணித்தான்.

அடங்காப்பற்றை அடைந்ததும் வன்னியர் அதைக் கைப்பற்றுவதற்கு தம்மிடம் போதிய படையிலலை என்பதை உணர்ந்தார்கள். எனவே, இளஞ்சிங்கமாப்பாணன், நல்லவாகுதேவன், அத்திமாப்பாணன் என்போரிடம் தூதுவர்களை அனுப்பி மதுரை, மருங்கூர், காரைக்கால், காஞ்சிபுரம், திருச்சிராப்பள்ளி, துளுவைநாடு, தொண்டைமண்டலம், வடகிரிநாடு எனுமிடங்களிலிருந்து கூட்டிவரக்கூடியவர்கள் அனைவரையும் கொண்டுவருமாறு சொல்லியனுப்பினார்கள். இதனை அறிந்ததும் தில்லை மூவாயிரவர், திடவீரசிங்கன், குடை காத்தான், முடிகாத்தான், நல்லவாகு, மலை நாடான், சிங்கவாகு, சோதயன், அங்கசின்கன், கட்டைக்காலிங்கன் சொக்கநாதன், கங்கைமகன், கலைக்கோட்டு முடியோன், வீரகச்சமணி முடியரசன், காபாலிவீரன், சேது எனும் பதியை ஆளுகின்ற வீரம் செறிந்த தலைவன், இளஞ்சிங்கமாப்பாணன் என்போரும், பெருமைமிக்க ஆரியவம்சத்தாரும் யாழ்ப்பாணம் வந்தார்கள்.

இவர்களிலே திடவீரசிங்கன், கரிகட்டு மூலைப்பற்றுக்கு அதிபதியானான்; இளஞ்சிங்கமாப்பாணன், இராசசிங்கமாப்பாணன், நல்லவாகு மெய்த்தேவன், கறுத்தவாகு, சிங்கமாப்பாணன் என்போர் சான்றாரையும் வலையரையும் துரத்திவிட்டு முன்னியவளையைக் கைப்பற்றினார்கள்; நீலையினர் திசையாண்டாரும் படையும் மேல் பற்றுக்கு வந்து சகரன் மகரன் என்ற வேட்டுவத் தலைவர்களைக் கொன்றுவிட்டு நாட்டை ஆண்டனர்; மேற்குமூலை, கிழக்குமூலை என்பவற்றைக் கைப்பற்றிய சிங்கவாகு பொக்காவன்னியிலிருந்தான்; சுபதிட்டா என்னும் அந்தணனும் படையுந் திரியாய் எனுமிடத்திற்குச் சென்று நீலப்பணிக்களைக் கொன்றுவிட்டு அந்நிலத்தை ஆண்டனர்; காலிங்கன், மலையகத்தார், கண்ணூர் முதலியோர் கச்சாயிலே குடியிருந்தார்கள்; அங்கசன் கட்டுக்குளத்திற்குச் சென்று வாழ்ந்தான்; புகழ்மிக்க சிங்கவாகு திருகோணமலைக்குச் சென்றான்; மாமுகன் வெருகல் தம்பலகாமம் என்பவற்றைக் கைப்பற்றி ஆளச்சென்றான்; மைடன் என்போன் கோட்டியாரத்திற்கு அதிபதியானான். ஒடுக்கன், நீலன், மைலன் என்போர் முறையே துணுக்காய், இத்திமடு, நெடுங்கேணி எனுமிடங்களுக்குச் சென்றனர்; ஆற்றல் பொருந்திய சண்மண் நொச்சிமுனையில் ஆண்டான்; நாகன் புல்வெளிக்குச் செல்ல நிலையினன் வாகுதேவன் தனிக்கல்விருந்தான்.¹⁵

வன்னியர்கள் வந்தபின்னர் அவர்களை அடுத்து அவர்களின் மனைவியாரும் பரிவாரங்களும் அடங்காப்பற்றை வந்தடைந்தனர்; இவ்வாறு வந்தவர்களுள் மழுவீர மழவராயனும் 'தாட்டையாண்ட மழவராயனும் மன்னனோடு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தார்கள். பூபாலவன்னிமையும் கோபாலரும் கட்டுக்குளத்திலும் திரியாயிலும் இனிது வாழ்ந்தனர்; வில்லவராயன் நல்லூரிலிருந்தான். குடைகாத்தன் கொடித்தேவன், தேவராயன், கந்தவனத்தான் என்போர் செட்டிகுளத்தின் அதிபதிகளாயினர்; உத்துங்கராயன் பனங்காமத்தில் வாழ்ந்தான்;

வையாபாடலிற் பல வன்னியர்களின் பெயர்கள் வருகின்றன; அவர்கள் அடங்காப்பற்றிலே கைப்பற்றிய இடங்களின் பெயர்களும் அவர்கள் குடியேறிய இடங்களின் பெயர்களும் சொல்லப்படுகின்றன: வையாபாடலிலே கூறப்படும் வன்னியர் எல்லோரும் வரலாற்று நபர்களென்று கொள்ளமுடியாது: மேலும், அவர்கள் அனைவரும் ஒரு காலத்திலே ஈழத்திற்கு வந்தார்களென்றும் சொல்லிவிடமுடியாது; ஆயினும், அவர்களிற் பலர் தென்னகத்திலிருந்து ஈழத்திற்கு வந்து வன்னிப்பிரதேசங்கள் பலவற்றைக் கைப்பற்றி ஆண்டதை ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சியாகவே கருத வேண்டும்: இவர்கள் இன்ன காலகட்டத்தில் ஈழத்திற்கு வந்தார்களென்பதை வையாபாடல் தெளிவான முறையிலே கூறவில்லை. எனவே ஈழநாட்டு வரலாற்றையும் தென்னிந்திய வரலாற்றையும் ஒருங்கே ஒப்புநோக்கி ஆராய்வதன் மூலமும் நூலிலுள்ள அகச்சான்றுகளை நோக்குவதன் மூலமும் ஓரளவிற்கு வன்னியர்கள் வந்த காலத்தை நிர்ணயிக்கலாம்.

வன்னியரின் வருகைப்பற்றி நூல்தரும் விளக்கம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவொன்றாக அமையவில்லை; மதுரை மன்னனின் இளவரசியோடு இவர்கள் வந்தார்கள் என்பதும் பதினென் குடிகளைச்சேர்ந்த மக்களைக் கூட்டிவந்தார்கள் என்பதும் ஓரளவிற்கு விசயன் மதுரை இளவரசியை மணந்தமைப்பற்றி மகாவம்சம் தரும் தகவலை ஒத்திருக்கின்றன: எனினும், மதுரை மன்னனின் தூண்டுதலினாலே வன்னியர் வந்தனர் என்ற மரபும் செய்துங்க வீரவராச சிங்கன் என்ற முதல் அரசன் காலத்தில் வந்தனர்; என்ற ஐதிகமும் ஆராய்தற்குரியன.¹⁶

யாழ்ப்பாண வைபவமாலே தரும் சான்றுகளை ஆராய்வதன் மூலம் வையாபாடலிலே கூறப்படும் வன்னியரின் படையெடுப்பு எக்காலகட்டத்தில் நடைபெற்ற தென்பதை ஓரளவிற்கு அறிந்துகொள்ள முடியும்; அந்நூல் வன்னியரின் குடியேற்றம் பற்றி மேல்வருமாறு கூறும்:

“குளக்கோட்டு மகாராசன் கோணேசர் கோயிலின் திருப்பணிகளை நிறைவேற்றி அவ்வாலயப் பணிவிடைகளைப் புரிவதற்கும் செலவு, வரவுகளுக்காக ஏழு நாடுகளில் வயல் நிலங்களையும் தோப்புக்களையும் ஏற்படுத்தி அவைகளிற் பயிரிட்டு வருமானம் செலுத்தும்படி வன்னியர்களை அழைப்பிதிதுக் குடியிருத்தித் தன் நாட்டுக்கு மீண்டான்”

‘அந்நாள் முதல் அவ்வருமானங்களால் ஆலயப்பணிவிடைகளும் அந்தணர் அக்கிரகாரங்களும் மடங்களும் சம்பிரமமாகச் சிறந்து வந்தன: சில காலத்தின்பின் குளக்கோட்டு மகாராசன் தேகவியோகமடைந்தான்: அதன்பின் மேற்கூறிய ஏழு நாடுகளிலும் பயிர்க்குடிகளாகவிருந்த வன்னியர்கள் மிகவும் பரவியிருந்தார்கள்; பாண்டிநாட்டிலிருந்து ஐம்பத்தொன்பது வன்னியர்களும் வந்து அவர்களுடன் கூடினார்கள்: குடிசனங்கள் வரவரப்பெருகி அதிகப்பட்டமையால் அரசாட்சியின்றி வெகு விதக் கலகங்கள் பலகாலம் நேரிட்டது. அவ்வேழு நாடுகளின் வருமானங்களும் கோணேசர் கோயிலுக்குச் செல்வனவேயன்றி கண்டிநாட்டு அரசர்கள் அவைகளைப் பாராமுகம் பண்ணிவிட்டார்கள்; அக்காலத்திலே சந்திர வன்னியனும், வேறு அநேக குறுநில மன்னரும் ஒருவரின் பின் ஒருவராகத் தோன்றியழிந்த பின் அவ்வன்னியர் அனைவரும் ஒத்தினங்கித் தங்கள் சாதியில் தலைப்பட்ட ஏழுபேரைத் தெரிவுசெய்து

அவ்வேழு நாடுகளுக்கும் தலைவர்களாக்கிவிட அவர்களின்கீழ் வன்னியர் அடங்கியிருந்தனர். இவைகளை வன்னியர்களாண்டு வந்ததால் அவ்வேழு நாடுகளும் வன்னி நாடுகள் என அழைக்கப்பட்டது.....'17

கோணேசர் கல்வெட்டு, வையாபாடல் ஆகியவீரண்டிலும் வருகின்ற கதைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டே மயில்வாகனப்புலவர் வன்னிக்குடியேற்றம் பற்றிக் கூறியுள்ளார்: இருவேறு காலகட்டங்களில் வன்னியிலே தமிழரின் குடியேற்றங்கள் ஏற்பட்டனவென்பது மயில்வாகனப் புலவரின் கருத்தாகும்: முதலாவது குடியேற்றம்—கோணேசர் கல்வெட்டிலே சொல்லப்படுவது—குளக்கோட்டன் என வழங்கிய சோழ கங்கன் காலத்தைச் சேர்ந்தது. ஆயினும், குளக்கோட்டன் திருகோணமலை கட்டுக்குளம் ஆகியவிடங்களில் மட்டுமே குடிக்களை நிறுவியதோடு அங்கு வன்னிபங்களையும் நியமித்தான் எனக் கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறும்; அடங்காப்பற்றிலே குளக்கோட்டன் வன்னிபங்களை நியமித்தானென்றே குடிக்களை இருத்தினென்றே கூறவில்லை; இரண்டாவது வன்னிக்குடியேற்றம்—பிந்தியவொரு காலகட்டத்திலே—பாண்டிநாட்டிலிருந்து வந்த ஐம்பத்தொன்பது வன்னியர்களால் ஏற்பாடாகியதென்பது மயில்வானப் புலவரின் முடிபு.

வையாபாடல் கூறுமாப்போல அரசனுக்கு பெண் கொண்டு வந்த வன்னியரே அடங்காப்பற்றை கைப்பற்றினர் எனக்கொள்ள முடியாது. வையாபாடலின் அகச்சான்றுகளை அவதானிக்கும்போது அந்நூலிலே கூறப்படும் வன்னிக்குடியேற்றம் படையெடுப்புக்களின் விளைவாக ஏற்பட்ட ஒன்றாகவே தோன்றும் ஐம்பத்தொன்பது வன்னியரும் பாண்டிநாட்டால் வந்தனரென்று சொல்லப்படுவதால் பாண்டியப்படையெடுப்புக்களின் விளைவுகளுள் ஒன்றே வையாபாடல் கூறும் வன்னிக்குடியேற்றம் எனக் கொள்வது சாலப்பொருந்தும்: பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்கூற்றில் முன்கண்டவாறு, இலங்கையைப் பலதடவையாகப் பாண்டியப்படைகள் தாக்கியிருந்தன; இப்படையெடுப்புக்களின் விளைவாகவே யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சி ஏற்பாடாகியது: யாழ்ப்பாணத்து முதலரசன் காலத்திலே வன்னியரின் குடியேற்றம் நடைபெற்றதென்ற ஐதிகம் வையாபாடலில் வருவதால் வட இலங்கையிலாண்ட முதலரசனின்—சிங்கையாரியன் என வழங்கிய முதலாம் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் காலத்திலே பாண்டிநாட்டிலிருந்து ஐம்பத்தொன்பது வன்னியரும் இலங்கைக்கு வந்தனர் எனக்கருதலாம்; வையாபாடலின் சான்றுகளும் இதற்காதாரமாயுள்ளன: வன்னியர் கைப்பற்றிய இடங்களுட் பெரும்பாலானவை யாழ்ப்பாண மன்னரின் ஆதிக்கத்துக்குள்ளிருந்தன. 'சேதுபதி திறலரசு புரியும் வீரன்,' 'செருக்குற்ற ஆரிய வம்சத்தார்' என்போரும் வன்னியர்களோடு வந்தார்கள் என்று வையாபாடல் கூறுவதால் சேதுநாட்டிலிருந்து வந்த ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளோடு இவ்வன்னியர்வந்தனரென்ற கருத்திற்கு ஆதரவாயுள்ளது: மேலும், பாண்டிமழவன் என்ற பிரதானியும், வேறுபல மழவரும் (முதலாம்) சிங்கையாரியனுக்கு ஆதரவாயிருந்தனர் என்பதைக் கைலாயமாலை மூலம் அறியமுடிகின்றது. மழவராயன் எனப் பெயரிய சில தலைவர்களை வன்னியரோடு வந்தனரென்றும், மதுவீரமழவராயன், மழவராயன் என்போர் அரசனோடு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தனரென்றும் வையாபாடல் கூறுகின்றது. எனவே, ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் படையெடுப்போடும் அதன்பின் யாழ்ப்பாணத்தில் முதலாம் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி ஆட்சிபுரிந்த காலத்திலும் வையாபாடலில் வரும் வன்னியருட்பலர் அடங்காப்பற்றுக்கு வந்தனர் என்ற கருத்து வலுப்பெறுகின்றது.¹⁸ கைலாயமாலை முதலாம் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டில் அதிகாரம் பெற்றவர்களின் தகவல்களைத் தருகையில் வையாபாடல் ஆம்மன்னனது காலத்தில் வன்னி நாடுகளைக்கைப்பற்றிய பிரதானிகளை சிலரைப் பற்றி கூறுகின்றதென்று கொள்ளலாம்;

அடிக்குறிப்புகள்

க.

1. கைலாயமாலை, ஜம்புலிங்கம்பிள்ளையின் பதிப்பு, சென்னை, 1939, பக்கம்
2. கி பி 1604 இல் சடையக்கதேவன் 'உடையான் சேதுபதி' எனும் பட்டத்தையும் இராமநாதபுரத்தின் மீதான ஆட்சியதிகாரத்தையும் மதுரையிலுள்ள முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரிடமிருந்து பெற்றான். (Rasayanayagam, C. Ancient Jaffna, p. 334)
3. கைலாயமாலை, பக்கங்கள் 2 - 4
4. கைலாயமாலை, பக்கம் 7
5. யாழ்ப்பாணம் அரசனிலலாது தளம்பிக்கொண்டிருக்கையில், சிங்களக் கலகத்துக்கு எடுபடாமற் பொன்பற்றியூர் வேளாளன் பாண்டி மழவன் காலங்கழித்து வந்தான், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, பக்கம் 25.
6. 'பாகாரும் வேங்கைப் பருப்பதத்தான் - வாகாரும் கார்காத்து விட்டதெனக் காழுறு பொன்பற்றியென்னும் ஊர்காத்துவிட்டுவந்த வுச்சிதவான் - பேர் சாற்றில் வாசலனோர் பாண்டி மழவனையும்.' கைலாயமாலை, பக்கம் 12.
7. Pathmanathan, S. *The kingdom of Jaffna, circa AD. 1250 - 1450* p. 206.
8. திருநெல்வேலி மாவட்டத்துச் சங்கரநாயினார் தாலுகாவைச் சேர்ந்த தரகாபுரம் எனும் ஊரிலுள்ள மத்தியல் தாலுகைசுரர் கோயிலிலே வரையப்பெற்றுள்ள ஐடாவர்மன் குலசேசர தேவனின் காலத்துக் கல்வெட்டொன்று பொன்பற்றி உடையான் உத்தமபாண்டிய வீரப்பரையனான கரிநம்பி கூத்தாடுந் தேவனைக் குறிப்பிடுகின்றது. (ARE, 589 of 1915) மதுரைமாநிலத்து மேலூர் தாலுகாவிலுள்ள அழகர்கோயிலில் எழுதப்பெற்ற சாசனமொன்று பொன்பற்றி உடையான் மொண்ணைப்பிரானைக் குறிப்பிடுகின்றது. (ARE 213 of 1938/39) 1233 இல் அரசனாகிய வீக்கிரமபாண்டியனின் சாசனமொன்று, திருமுத்தமுடைய நாயனார் கோயிலில் இம்மன்னனின் பேரில் ஏற்படுத்திய 'இராசாக்கள் நாயன்' என்னுஞ் சாந்திக்கு கருவூர் பொன்பற்றியுடையான் சேதியராயனான மொண்ணைப்பிரான் இராசேந்திர சோழபுரத்தில் இரு ஊர்களை விட்டதாகக் கூறுகின்றது (ARE 229 of 1916).

இராசராச சதுர்வேதி மங்கலத்துப் புதுக்குடியிருப்பைச் சேர்ந்த கடமை, காராண்மை ஆகியன முறையே திருநெல்வேலி கோயிலுக்கும் தெய்வச்சிலையான், காலிங்கராயன் என்ற பிரதானிக்கும் அல்லூர்ச் சபையின் கட்டளைப்படி விடப்பட்டதென ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. அக்கட்டளையைக் கூறும் ஆவணம் பொன்பற்றி உடையான் குலசேசரவாணாதராயனிலே கைச்சாத்திடப் பெற்றது. (ARE 368 of 1916). இராமநாதபுரத்துத் திருப்பத்தூரிலுள்ள சிவதர்மபுரிசுரர் கோயிலிலே வரையப்பட்ட ஒரு சாசனம் வடவெள்ளாற்று நாட்டுச் சிறுதூர்க் காங்கேயன் என வழங்கிய பொன்பற்றி உடையான் சூரியதேவனைப் பற்றிச் சொல்லுகின்றது. (ARE 100 of 1916) - மேலது பக். 206 - 208.

9. காலடியைச் சேர்ந்த மழவராயனான சங்கரன் அழகிய பெருமான் முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் (1216 - 1238) முதலமைச்சனாகவிறந்தான்.
10. பாண்டிமழவன் வளவு என்னுமோர் ஊர் யாழ்ப்பாணத்திலிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
— கோலநகர்

11. செல்வமதுரைச் செழிய சேகரன் செய்மாதவங்கள் மல்கவியன் மகவாய் வந்தபிரான் - கல்விநிறை தென்ன நிகரான செகராசன் தென்னிலங்கை மன்னவலுக்குஞ் சிங்கையாரியமால். கைலாயமாலை பக்கர், 5
12. கைலாயமாலை, பக்கம். 5
13. குளவம்சம், XC; 43-47. இப்படையெடுப்பு கி.பி. 1284 இல் நடைபெற்றது. இதற்கு முன் மூன்று தடவை பாண்டியர் சுழமீது 13 ம் நூற்றாண்டிலே படையெடுத்திருந்தவர்.
14. பத்மநாதன். சி, 'யாழ்ப்பாண மன்னர்; சின்னங்களும் குலவிருத்களும்,' தினகரன், திபாவளி மலர், 1970.
15. அன்றுமுதற் சதுர்புக நாலாறிற் புவிபுரந்த
வரசர் தம்மில்
வென்றிதிகழ் மீனவன்முன் செப்பேடங்கத்தழைக்கும்
வேத வேந்துஞ்
சென்றுசுரு நாடகரை யந்தரவல்லீயிற் பொருது
செயித்த வேந்துங்
கன்றிவரு மதவேழங் கரந்துணித்துப் போசலனைக்
கடிந்த வேந்துங்
16. மாறவர்மன் குலசேகரதேவரின் ஆட்சியில் (1298 - 1310) வரையப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களிலே ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் பற்றிக் குறிப்புக்களுள்ளன. மேலும், அவை இப்பிரதானிகள் தென்பாண்டிநாட்டின் தென்முனையிலுள்ள செவ்விரக்கை (செம்பி) நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற கருத்துக்கும் ஆதாரமாயுள்ளன.
- குலசேகரதேவரின் ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டில் எழுதப்பெற்ற - சிவபுரியிலுள்ள - கல்வெட்டொன்று தேவர் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள்பற்றிக் கூறுகின்றது. (ARE. 21 of 1928/29). ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள இம்மன்னரின் வேறொரு கல்வெட்டு மதிதுங்கள் 'தனிநின்று வென்ற பெருமான்' என்னும் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியைக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், இவன் செவ்விரக்கை நாட்டுச் சக்கரவர்த்தி நல்லுரைச் சேர்ந்தவன் என்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. (ARE, 21 of 1936) திருவரங்குளம் (புதுக்கோட்டை) என்னும் இடத்திலுள்ள ஒரு சாசனமும் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி யொருவனைக் குறிப்பிடுகின்றது.
- திருப்பள்ளானியிலுள்ள (தேவிப்பட்டினம், இராமநாதபுரம்) ஒரு சாசனம் தெய்வச்சிலையான் அழகன் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி, இராமன் வ.....க்கை ஆரியச்சக்கரவர்த்தி, மேருதுங்கள் கங்கை நாராயணச் சக்கரவர்த்தி எஸ்போரைக் குறிப்பிடுகின்றது. (ARE. 1112 of 1903; SII., VIII, No. 398). மேலும், இதே யிடத்திலுள்ள வேறொரு சாசனம் (கி. பி. 1305) தேவர் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் என்ற பிரதானியைக் குறிப்பிடுகின்றது. இக்கல்வெட்டிலே சேது திருமுகம் என்ற மொழித்தொடரும் வருகின்றது. (SII. VIII, No. 396); செவ்விரக்கை நாட்டு ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளுள் ஒருவன் யாழ்ப்பாணத்திலே அரசாட்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான் என்பதற்கு இது உறுதியான ஆதாரமாயுள்ளது. வட இலங்கையை ஆண்ட ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் சேதுகாவலன் என்னும் வீருதினைத் தாங்கியிருந்ததோடு சேது எனும் மொழியைக் குலச்சின்னமாகவும் கொண்டிருந்தனர்; அம்மன்னர்களின் தூணயங்களிலும் சேது என்ற மொழி எழுதப்பெற்றிருந்தது.
17. ஸ்ரீ தக்ஷிண கைலாச புராணம்,
பொ. பொ. வைத்திலீங்கதேசிகள் பதிப்பித்தது, பரித்தித்துறை, 1916. சிறப்புப்பாயிரம்.
18. செகராசசேகரமாலை,
இ. சி. இரகுநாதையர் பதிப்பித்தது, சோதிடப்பிரகாச யந்திரசாலை, யாழ்ப்பாணம். 1942, செய்யுள். 76.
19. செகராசசேகரம், ஞானப்பிரகாசயந்திரசாலை, அச்சுவேலி, 1932. சர்ப்ப சாஸ்திரம், செய்யுள். 8.

20. C. Rasanayagam, *Ancient Jaffna*, Madras, 1926, pp. 310-311.
21. ஞானப்பிரகாசர், S. (சுவாமி), யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம்
ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை, அச்சுவேலி, 1928: 67-68
22. Gnanapragasar. S *The kings of Jaffna during the Portuguese period of Ceylon History*, Jaffna, 1920, p. 45.
23. “...தென்மதுரை வீட்டுத் திருநகர் யாழ்ப்பாணத்து
மன்ரைசு செய்ய மனமகிழ்ந்து - மின்னொளிசேர்தாவு
மதித்த வளங்கொள் வயல் செறி நல்லூரிற்
கதித்தமனை செய்யக் கருதி - விதித்ததொரு
நல்ல முகூர்த்தமிட்டு நாலுமதினுந் திருத்தி...”
கைலாயமலை, ப. 7.
24. யாழ்ப்பாண வைபவமலை, ப. 26.
25. கைலாயமலை, ப. 23.
இச்செய்யுள் யாழ்ப்பாண வைபவமலையிலும் (ப. 96) இடம்பெற்றுள்ளது.
26. Pathmanathan. S. *The kingdom of Jaffna*, p. 334.
27. கோலை சந்தேஸய, செய்யுள். 243.
28. ‘நல்லோர் முகூர்த்த நண்ணுமென்று - சொல்லிடலும்
மன்னவனுஞ் சீதநதி மஞ்சனமாடிச் செறிந்து - பேசு புகழ்ப்
பாண்டி மழவன் பழைய வழியின் வழியே
பூண்ட நுதற்பட்டம் புனைந்தருள - வாண்டிருந்து
பூதானம் பொற்றானம் போற்று கன்னிகாதானம்
யாவு மகிழ்ந்து கொடுத்தாரெழில் சேர் பேரொளிகள்
தாவு மணிமண்டபத்திற் சார்ந்திருந்து.....’
கைலாயமலை, ப. 9.
29. Mahalingam T V, *South Indian Polity*. Madras, 1955. p. 40.
30. பட்டவந்தோற்சவம் (பட்டஞ்சூட்டு விழா) எனவும் வழங்கும். மேலது, ப. 42.
31. பூதானம், பொற்றானம் என்பவை வடமொழி நூல்களில் முறையே மகாபூமிதானம், சுவர்ணமேரு எனச் சொல்லப்படுகின்றன.
32. தலைவர்கள் தத்தமக்குரிய ஊர்திகளிலே பவனிவந்ததாகக் கூறதல் பண்டை மரபென்பதை ஆதியுலா முதலியவற்றிற் காணலாம். ஸ்தல சம்பந்தமான உலாக்கள் பெரும்பாலான தலைவர்கள் திருத்தேரில் உலாவந்ததாகவும் ஒரே நாளில் ஏழு பருவ மகளிரும் தரிசித்ததாகவும் கூறுகின்றன. ஏழு பருவ மகளிருக் கேற்ப ஏழு நாட்களில் தலைவர் ஏழுவகை வாகனங்களில் வந்ததாகச் சொக்கநாதருலா உரைக்கின்றது. தலைவர் பட்டத்து யர்ணையிற் பவனி வந்ததாக கூறுகின்றது.’
‘பாட்டுடைத் தலைவருடைய பெருமை, நீராடுதல், அப்பால் தத்தமக்குரிய ஊர்திகளுக்கூச் செல்லுதல், உடன் வருவோர், பலவகை மகளிர் குழாங்கள் அவரைத் தரிசிக்கக் காத்திருந்து பின் தரிசனம் செய்து காழறுதல் ஆகிய இச் செய்திகள் உலாவின் முற்பகுதியாக அமையும். அதன்பின் முறையே பேதை பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்னும் ஏழு பருவ மகளரின் இயல்புகளின் விளையாட்டுக்களும், அவர்கள் தலைவரைத் தரிசித்தலும் அதனால் உண்டான விளைவுகளும் கூறப்படும். [முலருலா, S. கலியாணசுந்தர ஜயரால் பதிப்பிக்கப் பெற்றது, கலாசேஷத்திரம், அடையாறு, 1946. ப. VI].
33. தந்திரமோர் நான்கும் - நாற்படைகளும்.
34. கைலாயமலை, ப. 10 - 11.
35. கைலாயமலை, ப. 12 - 15. ஞானப்பிரகாசர், S. சுவாமி, யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம், ப. 69-72.

கைலாயமாலையில் வரும் பிரதானிகள் குடியேறிய ஊர்களையும் தமிழகத்தில் அவர்கள் முன்வாழ்ந்த ஊர்களையும் குறிக்கும் அட்டவணை :

	குடியிருந்த ஊர் (சுழம்)	தமிழகத்தில் முன் குடியிருந்த ஊர்	தாலுகா	மாவட்டம்
1. பாண்டியமழவன் சண்பகமழவன் }	திருநெல்வேலி	பொன்பற்றி (பாண்டிநாட்டு மீழலை கூற்றத்து நடுவில் கூற்று	—	திருநெல்வேலி
2. கனகமழவன்	புலோலி	(பொன்பற்றி?)		
3. நீலகண்டன்	பச்சிலைப்பள்ளி	கச்சூர்	செங்கற்பட்டு	செங்கற்பட்டு
4. கூபகாரேந்திரன்	தொல்புரம்	கூவம்	திருவெவ்வுருர்	செங்கற்பட்டு
5. தேவராயேந்திரன்	கோயிலாக்கண்டி	புல்லூர்	சைதாப்பேட்டை (ஊகம்)	செங்கற்பட்டு
6. இருமரபுந்துய்ய தனிநாயகன்	நெடுந்திவு	செய்யூர்	மதுராந்தகம்	செங்கற்பட்டு
7. பல்லவராயன்	பல்லவராயன் கட்டு	காஞ்சி	காஞ்சிபுரம்	செங்கற்பட்டு
8. பேராயிடமுடையான்	இணுவில்	திருக்கோவலூர்	திருக்கோவலூர்	தென்னாற்காடு
9. மண்ணாடு கொண்ட முதலி	இருபாலை	மண்ணாடு (?)	—	—
10. கனகராயன்	தெல்லைப்பழை	காயல்நகர்	காயல்பட்டினம்	இராமநாதபுரம்
11. நரசிங்கதேவன்	மயிலீட்டி	காவிரியூர்		
12. செண்பக மாப்பாணன் சந்திரசேகர மாப்பாணன் }	தெல்லைப்பழை	வாவிநகர்	—	—

(இவை பெரிதும் வ. குமாரசாயியின் ஆராய்ச்சி முடிவுகளைத் தழுவின.

தன்முகைக் கனகராயன் பள்ளு, யாழ்ப்பாணக் குடியேற்ற ஆராய்ச்சியுடன்; சா. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை பதிப்பித்தது.)

நரசிங்கதேவர் புலியூர்க்கோட்டத்துப் புலியூர் நாட்டு மயிலை அல்லது மயிலாப்பூரினர் எனவும் மண்ணாடு கொண்ட முதலியார் ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டத்துப் பாவிநாட்டுப் பாவிபூரினர் எனவும் குமாரசாயி கருதினார், இக்கருத்து எத்தனவிற்குப் பொருத்தமானதென்பதை ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும். தமிழகச் சாசனங்களில் மண்ணாடு என்ற ஒரு நிலப்பிரிவினைப் பற்றிய குறிப்புகள் வருகின்றன.

கைலாயமாலையில் வரும் பிரதானிகளின் பிற்சந்ததியினர் யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறிடங்களில் வாழ்ந்தனர். போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுத் தமிழ்நாட்டிற்கோடிய ஞானப்பிரகாசதேசிகர் பாண்டிமழவனின் வழியினர் எனப்படுகின்றது. 18ம் நூற்றாண்டில் மைலிட்டியில் வாழ்ந்த செயதுங்க மாப்பாண முதலியாரும் பாண்டிமழவனின் மரபினரே. மைலிட்டியிலிருந்த இலங்கை நாயக முதலியார், பூக உடையார் ஆகிய இருவரும் மண்ணாடு கொண்ட முதலியின் வழியினர், இருமரபுந்துய்ய தனிநாயகனின் சந்ததியினர் ஒருவரே ஒல்லாந்தர் காலத்திலே நல்லூரில் வாழ்ந்த குலநாயக மாப்பாண முதலியார்.

தேவராயேந்திரனின் மகன் சமரசேகரன்; அவரின் ஒன்பதாவது தலைமுறையினரே நிற்கிங்க சேனாதிராயன். பேராயிமுடையானின் சந்ததியினர் ஆணைக்கோட்டை, வட்டுக்கோட்டை, அராலி என்னும் ஊர்களிலிருந்தனர்.

தன்முகைக் கனகராயன் பள்ளு என்னும் நூலின் பாட்டுடைத் தலைவனாக வரும் கனகராய முதலியாரின் முன்னோர்கள் ஒருவரென அந்நூலிலே புகழ்ந்துரைக்கப்படும் 'அமரர் தொழறின்ற மாப்பாணன்' சிங்கையாரின் காலத்துச் சந்திரசேகர மாப்பாணனின் மகனாவார். தையிட்டியூரில் வாழ்ந்த இராசவரதுங்க மழவன் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியோடு வந்தான் என்பது ஐதிகம். ஆயினும், இப்பிரதானியைப்பற்றித் தமிழ் நூல்களினே குறிப்புக்களில்லை.

289390

36. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, ப. 27-28.

37. C. Rasnayakam, *Ancient Jaffna* p.p. 335-36.

38. மழவராயன் குறிச்சி - வடமராச்சி மேற்கு, பாண்டிமழவராயன் வளவு - திருநெல்வேலி. வில்வராயன் தோட்டம் - சங்கானை சோழகங்கராயன் தோட்டம் - } கட்டுவன்
காவிங்கராயன் சீமா }

பல்லவராயன் கட்டு
காங்கேயன் சீமா

(யாழ்ப்பாண வைபவ சீமர்சனம் ப. 46)

39. கைலாயமலை, ப. 15.

40. மேலது. ப. 15, யாழ்ப்பாண வைபவமலை, ப. 29-30

வட இலங்கையிலுள்ள சில நிர்வாகப் பிரிவுகள் முன்னொரு காலத்திலே பற்று என வழங்கி வந்தன. சோழ நிர்வாகத்திலும் பாண்டியரின் நிர்வாகத்திலும் பல ஊர்களின் தொகுதியான பற்று என்னும் பிரிவுகளிருந்தன. ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சிக்காலத்திலே வட இலங்கையிலுள்ள ஊர்கள், நிர்வாகத்தில் பொருட்டுப் பற்றுக்களாக வகுக்கப்பெற்றிருக்கலாம், வையாபாடல், வையா, கோணேசர் கல் வெட்டு ஆகிய நூல்களிலே பற்று என்னும் சொல் வருகின்றது. கயிலாய வன்னியன் மடதர்மசாதனப் பட்டயம், நல்லமாப்பாண வன்னியனின் ஓலை என்ற பதினெட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஆலணங்க ளும் அடங்காப்பற்று வன்னியிலுள்ள பல பற்றுக்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. (சி. பத்மநாதன், வன்னியர்).

பற்று என்ற பல பிரிவுகளுக்கான அடிபற்களைச் சிங்கையாரியன் நியமித்தான் எனப் பொருள்படு மாறு கைலாயமலை கூறுவது கவனிக்கற்பாலது. 'மற்றுமுன பற்று நகர்வளமை சூழ்ந்திடு தென்பற்று நெடுந்தீவு பரிக்கவைத்து...' என வரும் மொழித்தொடரால் நெடுந்தீவு முன்னொரு காலத்திலே தென்பற்று எனவும் வழங்கிவந்ததென்பது தெளிவாகின்றது. கைலாயமலையில் வரும் மேல்பற்று வவனியவைச் சேர்ந்த மேல்பத்து என்னுமிடத்தைக் குறிக்கின்றதனைக் கொள்ளலாம். வடபற்று, கீழ்பற்று என்பன எவ்விடங்களைக் குறித்தனவென்பதை ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும்

தமிழ்நாட்டுச் சாசனங்களிலே வடபற்று, தென்பற்று, கீழ்பற்று என்னுமிடங்களைப்பற்றிக் குறிப்புக்களுள்ளன. தஞ்சாவூரைச் சேர்ந்த திருப்பாலையனத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு (ARE. 186 of 1927/28) தென்பற்று நாட்டவரைக் குறிப்பிடுகின்றது. மாறவர்மன் குலசேகரனின் சாசனமொன்று வடபற்றினைக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் வடபற்று கேரளாந்தகவளநாட்டுக் கூடலூர் நாட்டின் பிரிவாயிருந்தது. (149 of 1907) வேறுசில கல்வெட்டுக்கள் (ARE. 150, 151 of 1907) [பொன்னமராவதி நாட்டிலுள்ள வடபற்று என்னும் பிரிவினைக் குறிப்பிடுகின்றன. விசயநகர காலத்துச் சாசனமொன்றில் அரசூர் கீழ்பற்று என்னும் பிரிவுபற்றிக் கூறப்பெற்றுள்ளது. புவனேசுவரன் பட்டணசீர்மை என்னும் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த ராசாதி ராச வளநாட்டு வெண்ணையூர் நாட்டின் பிரிவுகளுள்ளொன்றே அரசூர் கீழ்பற்று. (ARE. 323 of 1907). வட இலங்கையிலுள்ள நிர்வாகப்பிரிவுகள் சில தமிழகத்துப் பிரிவுகளின் பெயர்களைப் பெற்றன என்பதை முன்வரும் சாசனச் சான்றுகள் காட்டுகின்றன.

41. கைலாயமலை, ப. 16-21.

யாழ்ப்பாண வைபவமலை ப. 31-32

உ

1. வையாபாடல், J. W. அருட்பிரகாசம் பதிப்பித்தது, யாழ்ப்பாணம், 1921.

2. வையா, ஞானப்பிரகாசர், சா. கவாமி பதிப்பித்தது, அச்சவேலி, ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை, 1921.

3. நாலிலங்கையின் றன் மொழியுரைத்திட நலஞ்சேர்
கோவிலம் பெறு கோநகர் வளமொலாஞ் சிறக்க
மாலிலஞ்சேறி மல்லிகாவனமெனு நகர்வாழ்
தேவன் மாமலரடிகளை முடிமிசைச் சேர்ப்பாம்.

வையாபாடல், செ. 2.

இலங்கை மாநகரசியற்றிடு மரசன்றன்
குலங்களானதும் குடிகள் வந்திடு முறைதானும்
தலங்கள் மீதிவில் இராட்சதர் தமையடு திறமும்
நலங்களாகு நேர் நரடரசாதி வந்ததுவும்.

பொதிய மாமலைப் புங்கவன் பெற்றருள் புதல்வ
னதிக சித்தெனு மன்னவன் தவத்தில் வந்துதித்தோன்
மதி மிகுத்திடு முனிசுபதிட்டு முன் மொழிந்த
புதிய காதை யன்னுனடி போற்றி யான் புகன்றேன்.

மேலது, செ. 3-4.

5. அன்னது நிற்க விபிஷணன்றன்முன் அரியயாழ் வாசனை புரிவோன்
மின்னுள விலங்கை வடகடற்கரையில் மேவிய மணற்றிடற் காட்டில்
தன்லிகர் பிறிதொன் நிலாதநல் வரிக்கை தானினம் பூகமாத் தேங்கு
கன்னலென்றுரைக்கும் பவிரினையியற்றிக் கற்பகதாரு வென்றிசைத்தான்

கற்பக தருவுங் காமர் மண்டபமும் காசினிதவிற் பரிந்ததற்பின்
தற்பரன் தன்னை நினைந்து சென்றருளித் தசரதன் மைத்துனனான
விற்கரக் குலக்கேதிலனென வுரைக்கும் வீரனை வணங்கியான் புரிந்த
நற்புவி தனக்கு நாயகம் புரிய நாதனே வேண்டு மென்றுரைத்தான்.

வையா, ப. 4-8

மேலது செய்யுள்கள் 5-6.

6. வையா, ப. 9.
7. கைலாயமாலை, ப. 5
8. நிகாய சங்கிரக்ய
9. *South Indian Inscriptions (SII), VIII, No. 427. ப. 23.*
10. செகராசேகரமாலை, சிறப்புப் பாயிரம், செ. 1-5.
11. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, ப. 30.
12. *Ancient Jaffna*, pp. 335-36.
13. வையா, ப. 8-9.
14. வையாபாடல், செ. 20-40, 42-62.

Raghavan, M. D. *India in Ceylonese History, Society and culture*, p. 53.
வையா, ப. 12-19, 26-35, 33-43.

16. சிம்யைரினைச் செயவீரன் எனக் கைலயமாலை குறிப்பிடுகின்றது. வையாபாடல் முதலரசனை செயதுங்க வீரவரரசின்கம் எனக் குறிப்பிடுகின்றது.
17. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, 10-12.
18. Pathmanathan. S. *The kingdom of Jaffna*, pp. 221-223.

எறுதுவதற்குதவியவை

1. செகராசசேகரம், ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை, அச்சுவேலி, 1932.
2. செகராசசேகரமாலை, இ. சி. இரகுநாதையர் பதிப்பித்தது, கொக்குவில், 1942.
3. கைலாயமாலை, சா. வே. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை பதிப்பித்தது, சென்னை, 1939.
4. துண்டிகைக்கனகராயன் பள்ளு, சே. வே. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை பதிப்பித்தது, சாது அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1932.
5. வையா, — சுவாமி சா. ஞானப்பிரகாசர். பதிப்பித்தது ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை, அச்சுவேலி, 1921.
6. வையாபாடல், J. W. அருட்பிரகாசம் பதிப்பித்தது, யாழ்ப்பாணம், 1921.
7. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, குல சபாநாதனின் பதிப்பு, கொழும்பு, 1993.
8. க. வேலுப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி வசாவிளான், யாழ்ப்பாணம், 1918.
9. சி. பத்மநாதன், யாழ்ப்பாண அரசு, ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலம் (கி. பி. 1250-1620) (அச்சில்)
10. Indrapala. K. *Dravidian Settlements in Ceylon and the beginnings of the kingdom of Jaffna*
11. Pathmanathan, S. *The kingdom of Jaffna*. (Circa A.D. 1250 - 1450)
12. Swaminathan. K. D. *Tiruvāliśvaram: A study of its History and Inscriptions*.

* பிள்ளைய மூன்றும் லண்டன் பல்கலைக் கழகத்திலே கலாநிதிப்பட்டம் பெறுவதற்குச் சமர்ப்பித்த ஆய்வு நூல்கள்.

(Received ...)

289390

